

A decorative border of black and white floral motifs, including leaves and flowers, surrounds the central text.

Almanahs
“10 par rakstīšanu”

UV
2020

Ir 2020.gada pavasaris. Skola klusa, gaiteni tukši ... tāds ir laiks, kad savu iznākšanu gaida divdesmitais almanaha "10 par rakstīšanu" laidiens. Skola klusa, gaiteni tukši, bet par spīti visam mācības notiek. Attālināti. Arī almanahs top attālināti. Redkolēģija strādā. Mūsu saziņa notiek no mājām.

Ir pavasaris. Skaistākais, cerīgākais, iedvesmojošākais gadalaiks. Šis ir pavasaris, kurš ļoti ilgi nāca, bet ātri mūs izšķīra. Pavasaris, kurā ziedi plauka ļoti lēni, bet ziedēja igi. Pavasaris, kurā viss ziedēja, bet vairoms no mums to neredzēja. Šis pavasaris atņēma mums dziesmu un deju, bet neatņēma vārdu.

Lai gan, attālināti dzīvojot, savus rakstītājus nemudinājām, vairoms darbu jau bija tapuši un savu almanahu sasnieguši. Daži vēl tapa ...

Šajā pavasarī laiks, kurš bija tik ātri skrējis, pēkšņi apstājās, bet nepastājās mūsu vēlme gatavot almanaha kārtējo laidienu. Tas, kurš tapa, vairs nebija ne krāsains rožu vai taureņu, vai varavīksnes almanahs. Covid-s noēda krāsas. Tas pamatos ir melnbalts savā izpausmē, tikai daži krāsu triepieni vizualizētajos dzejoļos...

Šis pavasaris, šis laiks nebija pierasti gaišais un priecīgais almanaha iznākšanas laiks, bet mums daudz ko iemācīja. Ko? To varbūt vēl redzēsīm atspoguļotu nākamajā almanaha laidienā. Tāpēc nepazaudēsīm spēju strādāt un būt radošiem jebkuros apstākļos! Par šo spēju pasakos savām jaukajām redkolēģijas meitenēm Danielai, Dārtai, Margaritai, rakstītājus iedvesmojošajām skolotājām un, protams, pašiem almanaha autoriem.

Lūdzu un mudinu visus arī turpmāk nepazaudēt savu rakstīt spēju, savu radošumu. Ierakstīsim savus skaistākos mirkļus turpmākajos almanaha izdevumos. Lai mums visiem izturība, lai mums visiem spēks un veselība! Lai labi rakstās!

Jūsu skolotāja Anta

Es esmu

Latvija!

Tu esi

Latvija !

Es esmu Latvija

Tramvajs apvieno pasažierus un stāstus, ko tie nes sev līdzī. Es esmu pasažieris.
Latvija jau nav valsts, Latvija ir daudzu stāstu krājums. Es esmu Latvija.

Noguruma vājināta, Arita ir saldi iemigusi tramvaja galā, pat nenojauzdama - šodien viņa būs pabraukusi garām savai pieturai, būs palaidusi jauno "Lauku sētas" sēriju un visticamāk rītdien lekcijas viņa neapmeklēs. "Sūrst kakls un vispār jau vaigi šķiet tādi diezgan karsti, būs jāizmēra temperatūra," domā jaunieta, kamēr caur austiņās skanošām Prāta Vētras "Oglēm" cenšas izsisties ziņojums: "Ģertrūdes iela".

Kādas pasažieres bērna raudas Airitu pamodinās tikai pie Gustava Zemgala gatves, uz to brīdi nogulētas būs jau veselas sešas pieturas. Ja nogurums būtu kaut nedaudz mazāks, gan jau viņa dusmos uz sevi, bet viss, kam Arita uz to brīdi atrada spēku – klusējot pārsēsties 18. trolejbusā un mērot atlikušo ceļu līdz mājām.

Jebkurš negaidīts pagrieziena ietekmē pasažiera turpmāko ceļu. Mēs visi esam savas dzīves pasažieri.

Jebkurš latvietis ietekmē citu latvieti, mēs esam Latvija.

Tieši trīs reizes kāds bija piekļāvējis pie šofera kabīnes lodziņa. "Cerams, ka viņam būs precīzi un atlikumu izdot nevajadzēs," pie sevis nodomā Valdemārs un atgrūž vaļā mazo lodziņu. Šoreiz bija paveicies, divi eiro skaidras naudas drīz vien tika atgriezti pasažierim biļetes veidā. Valdemārs vēl ilgi pēc šī pasažiera izkāpšanas brīnījās, cik gan pieklājīgs ir bijis šis kungs! Pie sevis šoferis prātoja, vai pats būtu maksājis veselus divus eiro, lai izbrauktuniecīgas divas pieturas, kurās pie tam nekad nav bijis redzēts neviens pats kontrolieris. Vispār jau Rīgā divpadsmitos naktī nekur to kontrolieru nav.

Maršruts, kura gala pietura ir 5. depo, katru dienu Valdemāram sagādā vislielāko prieku. 5. depo viņam nozīmē drīzo atgriešanos savā divistabu dzīvoklī Grīziņkalnā, kur pie ieejas durvīm viņu pacietīgi gaida suns. Sieva arī gaida, bet gan ar mazāku pacietību – aizmigusi virtuvē pie televizora.

Šodien es esmu tramvaja pasažieris, pasažieris četru pieturu garumā.

Šeit un tagad es esmu Latvija, visas savas dzīves garumā.

Mani stāsti kļūst par daļu no tramvaja vēstures.

Es esmu Latvija, mani stāsti ir daļa no tās.

Latvija jau nav valsts, Latvija ir daudzu stāstu krājums, un mani stāsti ir daļa no tās.

Es esmu Latvija

Latvijas valsts pastāv vien 100 gadus. Tas ir nieks salīdzinājumā ar citām pasaules valstīm. Tomēr mūsu ļaudīm paaudžu paaudzēs Latvija jau ir pastāvējusi gadsimtiem ilgi. Tā pastāvēja tautasdziesmās, dejā, dzejā un prozā.

Bērnam nākot pasaulē, izvēle ir jau izdarīta viņa vietā. Viņam nav iespējas izvēlēties valsti, kurā piedzimt. Tomēr kaut kādā veidā rodas patriotiska sajūta pret valsti, kura izvēlējas bērnu. Varētu uzskatīt, ka tas tā ir, jo jau no bērnības mums ausīs ir čukstēti vārdi un dziedātas šūpuļdziesmas latviešu valodā, jo ir mācīta atbildības sajūta pret valsti, pret pašu Latviju un tās smago vēsturi.

Mēs katrs esam Latvija. Mūsos katrā ir ieaudzināta mīlestība pret šo zemi, un mēs turpinām to audzēt. Es savu Latviju sevī audzēju, piedaloties tās kultūras celšanā. Nekas tā neliek justies piederīgam tautai kā stāvēšana roku rokā ar cilvēkiem, ko nemaz nepazīsti, Mežaparka Lielajā estrādē, dziedot Raimonda Paula „Manai dzimtenei”. Tomēr tiem cilvēkiem asinīs plūst tā pati mīlestība pret valsti kā man, tāpēc tas vieno un neliek justies svešam. Un tās tirpas pa visu ķermeņi, un asaras acīs, un trīcošā balss, dziedot Mārtiņa Brauna „Saule, Pērkons, Daugava...”.

Latvija ir arī visi tie, kam tā silda tikai sirdi. Visi tie, kurus dzīves ceļi ir aizveduši prom no Latvijas robežām. Var nicināt sistēmu, valdību, apstākļus, tomēr tradīcijas no sirds tik viegli nevar izstumt. Šie cilvēki iznes Latviju pasaulē. Tādēļ cilvēki, kas var teikt: „Es esmu Latvija!” nav tikai tie, kuri dzīvo tās zemē, tie ir cilvēki, kas nekaunās no savas valsts, kas izkopj latviešu valodu un jūtās īpaši patriotiskos pasākumos.

Vai es varu teikt, ka esmu Latvija? Jā, domāju, ka varu. Un arī tie, kas varbūt saka, ka nejūtas patriotiski noskaņoti, ļoti iespējams melo, jo es arī kādreiz to noliedzu. Mēs katrs, kas piederam Latvijai, esam tās daļiņa un varam sevi saukt par Latviju.

Es esmu Latvija

Mani redz un neredz, es esmu visur un nekur, es esmu tev līdzās pat tad, kad mani nejūti. Es - daļa nākotnes, pagātnes, tagadnes, es - daļa tevis, es daļa no visa. Es esmu klāt, kad meži zaļo, es esmu klāt, kad pļavas zied, es esmu klāt, kad upes tek, es esmu klāt, kad cīņas rit. Es vēsturiskais kaujas lauks, es robeža. Es esmu Latvija...

Es biju šeit, kad tauta dzima, es būšu šeit, kad tauta mirs. Es sniegšu roku, kad kritīsi un rādīšu, kā piecelties. Lai cik reizes es kristu, es celšos un es celšos līdz ar savu tautu, ar saviem brāļiem, māsām. Jo tikai kopā mēs kļūsim neuzveicami. Katru reizi, kad mēs krītam, mēs pieceļamies un kļūstam stiprāki, to rāda mūsu vēsture. Lai cik mazi mēs būtu pasaules kartē, mēs esam vareni kā klīns pret lieliem viļņiem. Mēs stājamies pretī ikvienam, kas mājas mums atņemt vēlējās, kas nāca mums brīvību atņemt.

Es esmu Latvija, es esmu tauta, es esmu tās mājas. Katrā no mums ir daļiņa Latvijas, vai to redzam, vai jūtam, vai nē, bet tā vienmēr ir mums līdzās, tā mūsu brīvība.

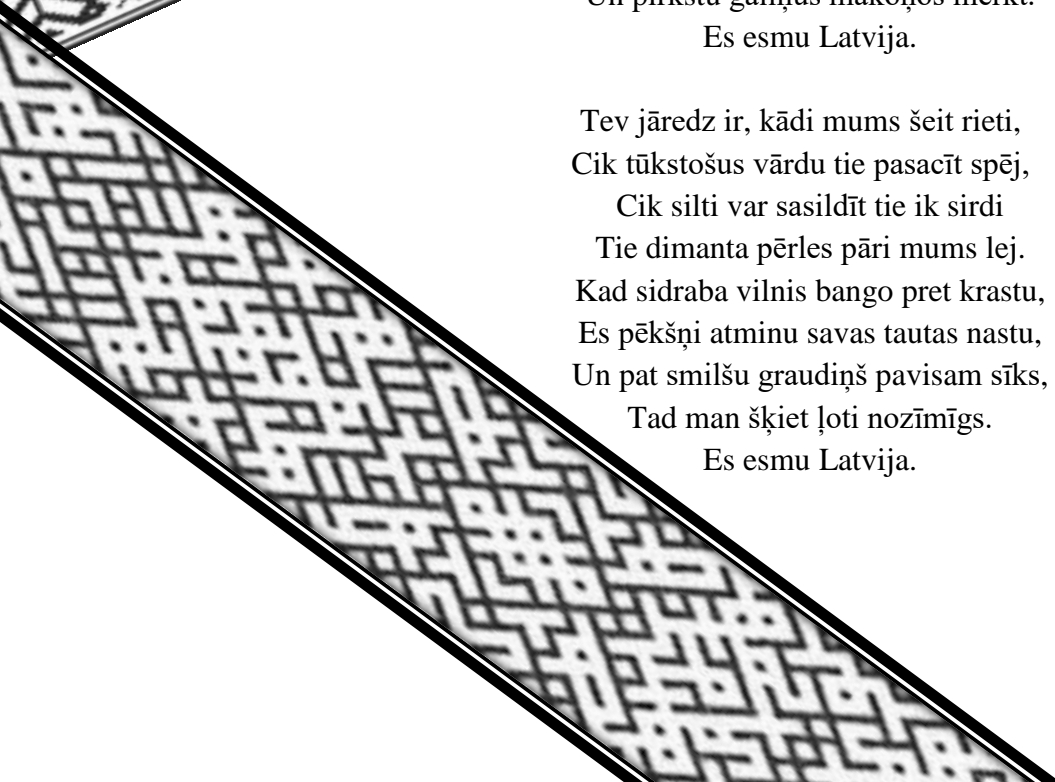
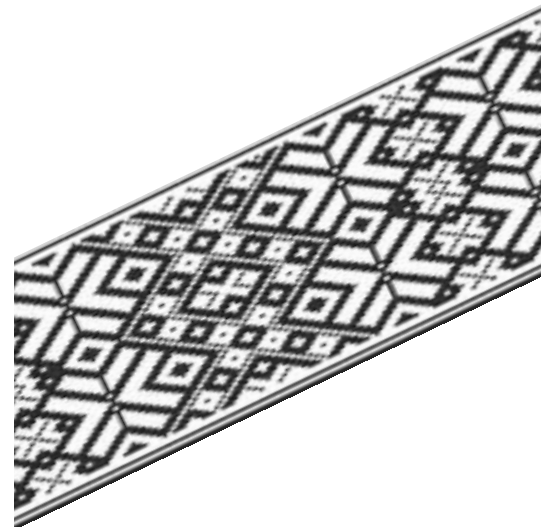
Jo es, tu, mēs esam Latvija, un tikai visi kopā mēs spējam kalnus celt un ienaidniekus kaut.

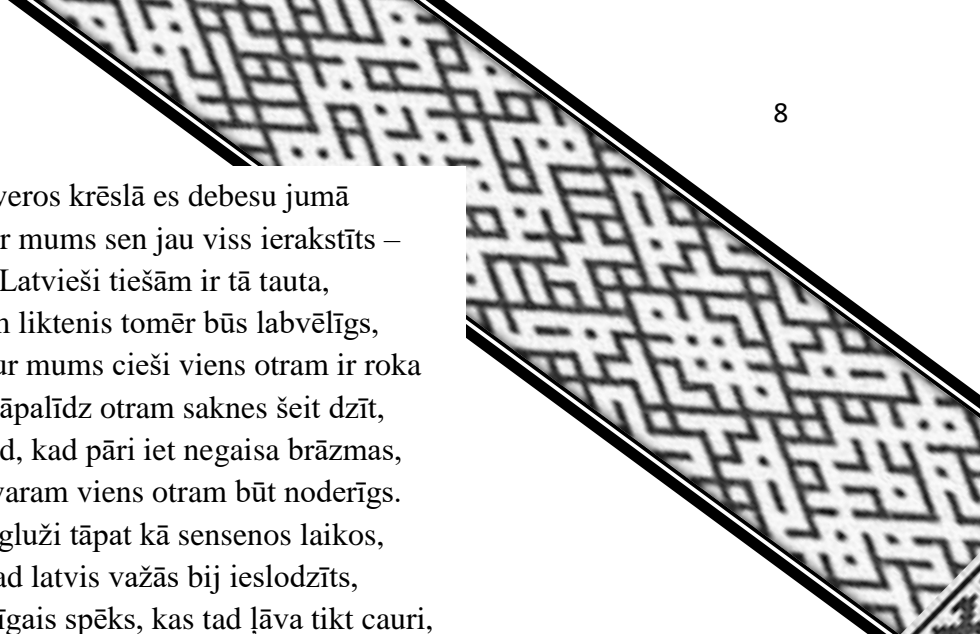
Es esmu Latvija

Manī sarkanbaltsarkanās asinis plūst,
 Esmu es ieaudzis zemei šai dzīslās;
 Tikai vienu gaisu elpot es spēju,
 Un ūdens tik viens dzirdīt mani prot.
 Mani ceļi vis neved uz Romu,
 Tie ved tik tur, kur mājo mana sirds,
 Un tas ir zemē tik vienā,
 Kur pamalē sarkanbaltsarkans karogs plīv.
 Es esmu Latvija.

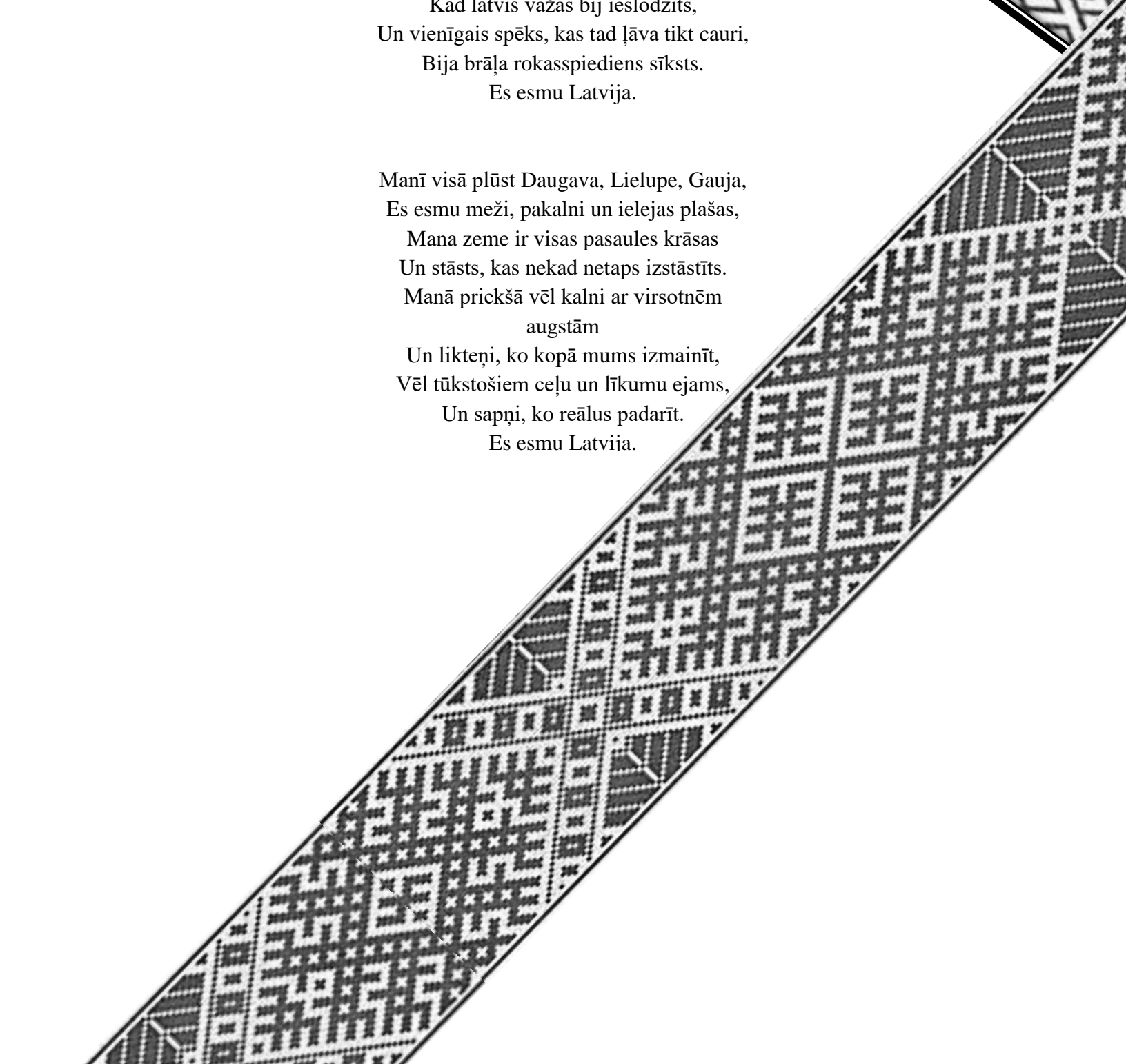
Caur sarmotu logu es veros uz rītiem,
 Un vakaros zvaigžņotas debesis mirdz,
 Es skatos, kā zaļajam biežoknim cauri
 Sārtie saulstari ik dienu mirdz.
 Un manā sirdī tad deg tāda liesma,
 Tāds savāds prieks - it kā ne par ko,
 Tik zinu, ka šī ir tā laimīgā vieta,
 Kur man ir mužiģi jādzīvo.
 Pamostos tā es dienu no dienas,
 Un it nekā cita man nevajag,
 Tik Latvijas zemi sev zem kājām,
 Un pirkstu galiņus mākoņos mērkst.
 Es esmu Latvija.

Tev jāredz ir, kādi mums šeit rieti,
 Cik tūkstošus vārdu tie pasacīt spēj,
 Cik silti var sasildīt tie ik sirdi
 Tie dimanta pērles pāri mums lej.
 Kad sidraba vilnis bango pret krastu,
 Es pēkšņi atminu savas tautas nastu,
 Un pat smilšu graudiņš pavisam sīks,
 Tad man šķiet ļoti nozīmīgs.
 Es esmu Latvija.

Paveros krēslā es debesu jumā
Un tur mums sen jau viss ierakstīts –
Latvieši tiešām ir tā tauta,
Kam liktenis tomēr būs labvēlīgs,
Tik jātur mums cieši viens otram ir roka
Un jāpalīdz otram saknes šeit dzīt,
Lai tad, kad pāri iet negaisa brāzmas,
Mēs varam viens otram būt noderīgs.
Tas gluži tāpat kā sensenos laikos,
Kad latvis važās bij ieslodzīts,
Un vienīgais spēks, kas tad ļāva tikt cauri,
Bija brāļa rokasspiedienu sīkst.
Es esmu Latvija.

Manī visā plūst Daugava, Lielupe, Gauja,
Es esmu meži, pakalni un ielejas plašas,
Mana zeme ir visas pasaules krāsas
Un stāsts, kas nekad netaps izstāstīts.
Manā priekšā vēl kalni ar virsotnēm
augstām
Un likteņi, ko kopā mums izmainīt,
Vēl tūkstošiem ceļu un līkumu ejams,
Un sapņi, ko reālus padarīt.
Es esmu Latvija.

Tu esi Latvija...

Ir drēgns rudens rīts. Pār māju jumtiem no tikko iekurtās krāsns lēni paceļas dūmu riņķi. Mazā Anne, sēdēdama pie vienīgā vienistabu dzīvoklīša loga, savā nodabā dungo kādu pašsacerētu dziesmiņu un laiski trauc pirkstus pāri norasojušai stikla rūtij.

No virtuves atskan stingrā mammas balss:” Anne! Pārstāj blēņoties un nāc paēst brokastis.” “Bet, māmiņ, es vēl nepabeidzu piezīmēt savam stikla sunītim astīti.” “Nespītējies nu un nāc, kamēr putra vēl silta.” Anne skaļi nopūtās un nolēca no vecā, nobružātā koka krēsliņa. Sakārtojusi savas, ar ielāpiem pilnās zeķubikses, Anne steigšus devās uz virtuvi, kur uz galda jau gaidīja tikko vārītā auzu putra. Ar grūtībām uzrāpusies uz mazā, saplēsto atspere dīvāniņa, meitene ķērās klāt savai iemīļotajai putrai. Radio skanošo mūziku negaidīti pārtrauc diktora balss: “Šodien visā Latvijā norisinās Latvijas simtgadei veltīti pasākumi. Rīgas centrā Jūs priecēs gan dziedātāji, gan dejotāji, aktieri un daudzi citi izklaidētāji, kas ar īpašām programmām Jūs uzmundrinās visas dienas garumā. Vakarā pie Brīvības pieminekļa klausīsīsimies prezidenta uzrunu, bet pēc tam kopīgi dosimies uz Krastmalu, lai skatītos krāšņo simtgades uguņošanu. Nepalieciet šodien mājās, bet piebiedrojaties mums šajās svinībās!” “Vai mēs aiziesim uz to vietu, par kuru stāstīja jaukais kungs?” Anne jautāja mammai. “Šodien biju domājusi pabeigt šūt klientes kleitu,” ar nopūtu teica Annes mamma, “bet, ja tu tik ļoti vēlies, varam aizbraukt.” Annes sejā uzausa smaids un viņa pielēca kājās uz vecā dīvāniņa. Lēkādama viņa sauca: “Vēlos! Vēlos! Es ļoti vēlos tur aizbraukt!” “Labi, lec nu lejā un sameklē savus dūraiņus. Ārā būs auksti, tāpēc kārtīgi jāsaģērbjas.” Anne, nolēkusi no dīvāniņa, aši metās uz drēbju skapja pusi, kur goda vietā stāvēja viņas vecmāmiņas adītie dūraiņi. Tos Anne vilka īpašās svētku reizēs, godīgi sakot, meitene tos vēl nebija vilkusi ārpus mazā dzīvoklīša sienām, redz, mamma vienmēr viņu strostēja, ka savā aizmārsībā tos tikai pazaudēšot, tāpēc šodien Annei bija dubulti svētki. Kad abas bija silti saģērbušās, viņas devās ārā uz netālu esošo tramvaja pieturu, kuru Anne labi pazina, jo katru rītu kopā ar mammu tramvajā vadīja ceļu uz bērnudārzu.

Anne pacēla acis un uzlūkoja savas mātes vaibstus. Kādreiz viņa bija pieprasītākā šuvēja Rīgas centrā. Viņa darbā atdeva sevi visu, bet pēc Annes piedzimšanas darbam vairs neatlika laika, un visi viņas iekrājumi aizgāja Annes skološanā. Tā nu viņa dien dienā dzīvo pa mājām un pasūtījumus šuj tur. To nav daudz, bet ar tiem pietiek, lai izdzīvotu, un Anne nesūdzas, jo laiku pa laikam no audumu atgriezumiem mamma viņai uzšuj kādu skaistu kleitu.

“Anne, pasteidzies, tramvajs jau klāt!” Annes mamma saķēra meitenes roku, un abas steigšus metās pāri slapjajam Maskavas ielas bruģim uz tramvaja pieturu. Elsdamas un pūzdamas viņas iekāpa ar zilu krāsu krāsotajā tramvajā un ieņēma vietu pie loga. Tā bija Annes mīļākā vieta, jo katru rītu ceļā uz bērnudārzu, sēžot mammas klēpī, viņas abas spēlēja “Skaitām spēli”.

Pirmdienās viņas skaitīja atkritumu urnas, otrdienās – glīti ģērbtos klēpju sunīšus, trešdienās – vecu tantīšu cepures, ceturtdienās – vīriešus trenniņtērpos un piektdienās – sievietes ar sarkanām somiņām. “Kā tu domā, varbūt šodien pamainīsim spēles noteikumus un skaitīsim Latvijas karogus?” ieintriģējoši jautāja mamma. Anne sasīta plaukstas un piekrītoši pamāja ar galvu. Tā tik būs spēle, viņa nodomāja. Ceļā līdz pilsētas centram abas skaitīja gan pie māju sienām piekārtos karogus, gan pie cilvēku krūtim piespraustos karodziņus. Līdz pieturai, kur abām bija jākāpj ārā, nepārprotami bija sasniegts “Skaitām spēles” rekords.

Pacilātā garstāvoklī abas izkāpa pieturā un devās virzienā, kur skanēja mūzika. Pilsētā bija tik daudz cilvēku, ka vienīgais, ko Anne sev apkārt redzēja, bija dažādie kāju pāri. Tie spiedās viens otram virsū un centās tikt tuvāk saktuvei, kur dziedāja Latvijā populāri muziķi. Pēc ilgas meklēšanas, Anne ar mammu atrada kādu brīvāku vietniņu tālak no skatuves, kur mierīgi varēja baudīt koncertu. Tā nu viņas visu dienu pavadīja, staigājot no koncerta uz koncertu. Pa ceļam uz Brīvības pieminekli Anne redzēja arī leļļu teātri un krāšņi apgleznoto piparkūku stendu. Pēc ilgas lūgšanās Annes mamma tomēr piekrita meitenei nopirkt sarkani apgleznoto sirds formas piparkūku, kuru prezidenta uzrunas laikā, meitene ar gardu muti notiesāja. Kad likās, ka jau jādodas mājās, cilvēku pūlis kā tāda gara upe devās uz Krastmalas pusi. Arī Anne ar mammu paspēja tajā ieplūst, un drīz vien abas stāvēja Daugavas labajā krastā, kur asais novembra vējš saldēja Annei vaigus.

Pēc neilga laika sāka skanēt mūzika, un debesis iekrāsojās visdažādākajās krāsās. Kaut ko tik skaistu Anne vēl nebija redzējusi. Krāšņie debesu bumbuļi palika aizvien lielāki un lielāki, līdz atskanēja mūzikas kulminācija, kur tie saplūda kopā un veidoja debesīs siluetu Latvijas karoga krāsās. No cilvēku pūļa atskanēja visdažādākie izsaučieni un gaviles. “Es esmu latvietis!” skaļi iezkiedza Annei blakus stāvošais, mētelī satinies vīrietis. Anne viņu ar interesi uzlūkoja un, pavērsusies pret mammu, jautāja: “Māmiņ, kas es esmu?” Annes mammas sejā parādījās smaidis, un viņa ar lepnumu sacīja: “Tu esi latviete.”

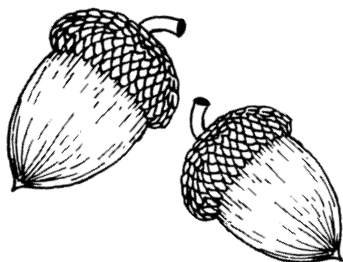
A decorative border on the left side of the page, featuring a repeating pattern of stylized flowers and leaves. The flowers have multiple petals and some have spiral centers. The leaves are simple, pointed shapes.

Tevī ir viss

A dark, vertical, textured smudge or shadow on the right side of the page, partially overlapping the white rectangular area.

tevī ir viss: smiltis un vējš
 gurdums un zīriņa steiga
 Kolumba kuģu ceļš
 un acteku godības beigas.

Atceries: tevī ir viss. Tādiem vārdiem caur savu dzeju mani uzrunāja dzejnieks – Pēteris Brūveris. Simtiem miljonu nejaušību novedušas šajā momentā, kurā šobrīd interpretēju viena noteikta dzejoļa vārdus savām ļoti konkrētām domām, kuras arī ir tik ļoti daudzu neskaitāmu nejaušību rezultāts.

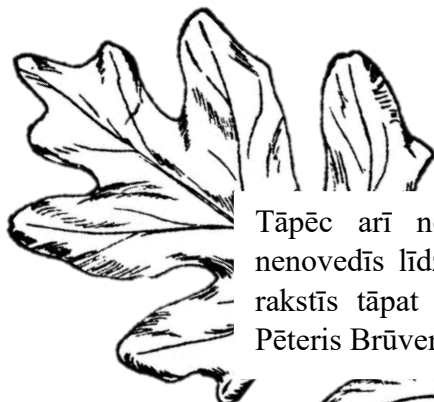

Dzejnieks, kurš kā neviens cits no simtiem miljonu prot rast skaistumu vienkāršībā nevis pārspīlēt vai piezemēt, bet savu dzeju vērst par spoguļi, ne skaistāku, ne neglītāku – bet tādu, kā ir.

Vai tik vienkāršībā slēpies nejaušību rezultāts, kurā neviens cits vairs nerakstīs, kā rakstīja dzejnieks Pēteris Brūveris? Nē! Apburošu viņa dzeju dara pretruna. Pretruna, kurā pastāv gan vienkāršība, gan unikums.

Vai spēj vienkāršs vienlaikus būt arī unikāls? Vai unikālo, kuru miljoniem sakritību apvienojušas, var ļaut sev saukt par vienkāršo?

Tāpēc arī neviena sakritību kopa nenovedīs līdz tam, ka kādreiz kāds rakstīs tāpat kā to darīja dzejnieks Pēteris Brūveris.

* * *

Kam vajadzīga saule,

Ja mīl tā dažus?

Kam vajadzīga liesma,

Ja silda tā dažus?

Reiz domāju es savādāk,

Reiz mīlēju es citādāk,

Bet ieskatījos tevī

Un kļāvos tavās rokās.

Tik šodien es attapos,

Tik šodien es sapratu,

Cik vieglā dzīve,

Man smagi uz krūtīm sēž.

Dažreiz liekas tā,

Ka mīlēt tevi man asinīs,

Jau dzīslās iestidzis tavs vārds

Un sāp tik ļoti,

Kad slīdi tālāk ēnā,

Un sāp tik ļoti,

Un sāp tik bargi,

Es mīlu dzīvi kā nātri,

Un tevi kā zvaigznes

Kam vajadzīga diena,
Ja neredzu tās gaismā?
Un tik mēnesblāzmā tu nāc,
Un ar pirmo gaismu projām trauc.

Kam vajadzīga saule,
Ja mīl tā dažus?
Kam vajadzīga mīla,
Ja silda tā dažus?

Kristiāna Jaunpetroviča

12. klase

Viss ir tik vienkārši,
Kad pēc visiem šiem gadiem,
Satiekot tevi, mana sirds
Joprojām pukst tikai tevis dēļ.

Viss ir tik vienkārši,
Kad tavas acis nelūkojas manās.
Tās neredz to sāpi un smeldzi,
To vientulību, ko atstāji.

Viss ir tik vienkārši,
Kad tu atkal dodies prom
Un atstāj mani raudam
Ļaužu pilnā ielas vidū.

Viss ir tik vienkārši,
Tik ļoti vienkārši...

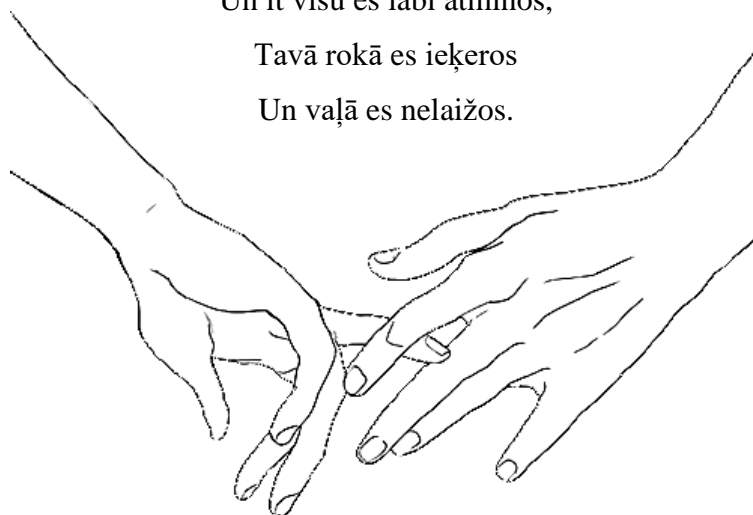

Tu un es

Tevi pazīstu tevi it visos sīkumos
Un dotos ar tevi tālu tālumos,
Tu dod man roku - es tajā ieķeros,
Un zini, ka vaļā es nelaižos.

Vējš loka mūs dažādos līkumos,
Ļaudis rauj mūs pretējos virzienos,
Bet es tev ļoti uzticos,
Un zini, ka vaļā es nelaižos.

Tavos vārdos es vienmēr ieklausos
Un it visu es labi atminos,
Tavā rokā es ieķeros
Un vaļā es nelaižos.

Sonora Āboliņa,

12. klase

Nakts uzliek uz skausta man plaukstu

Tādu baltu un aukstu kā sirdi lauztu.

Mēness ezerā veigli atspulgu met, lai, vientulim atnākot,

Būtu, kur atmiņas ķert.

Auksti tam, pār ķermeni tirpiņas skrien,

Caur plaukstām smiltis kā gadu tūkstoši tek.

Atceros,

Tikko pāri laukiem skrējām laimi ķert

Un zilās puķes plūkt,

Bet tagad domas man kā zibeņi šaudās

Tūkstošiem virzienos, tūkstošiem līkumos:

- Atnāksi vai nē?

Liekas, ka taureņi vēderā lidotu prom,

Ja izlauzties spētu,

No būra, kas ķermenis mans.

Lidotu tur, kur tevi vairs neredzētu.

Tie pamestu mani? Vai lidotu pie tevis,

Lai atceries mani?

Viss ir tik vienkārši-

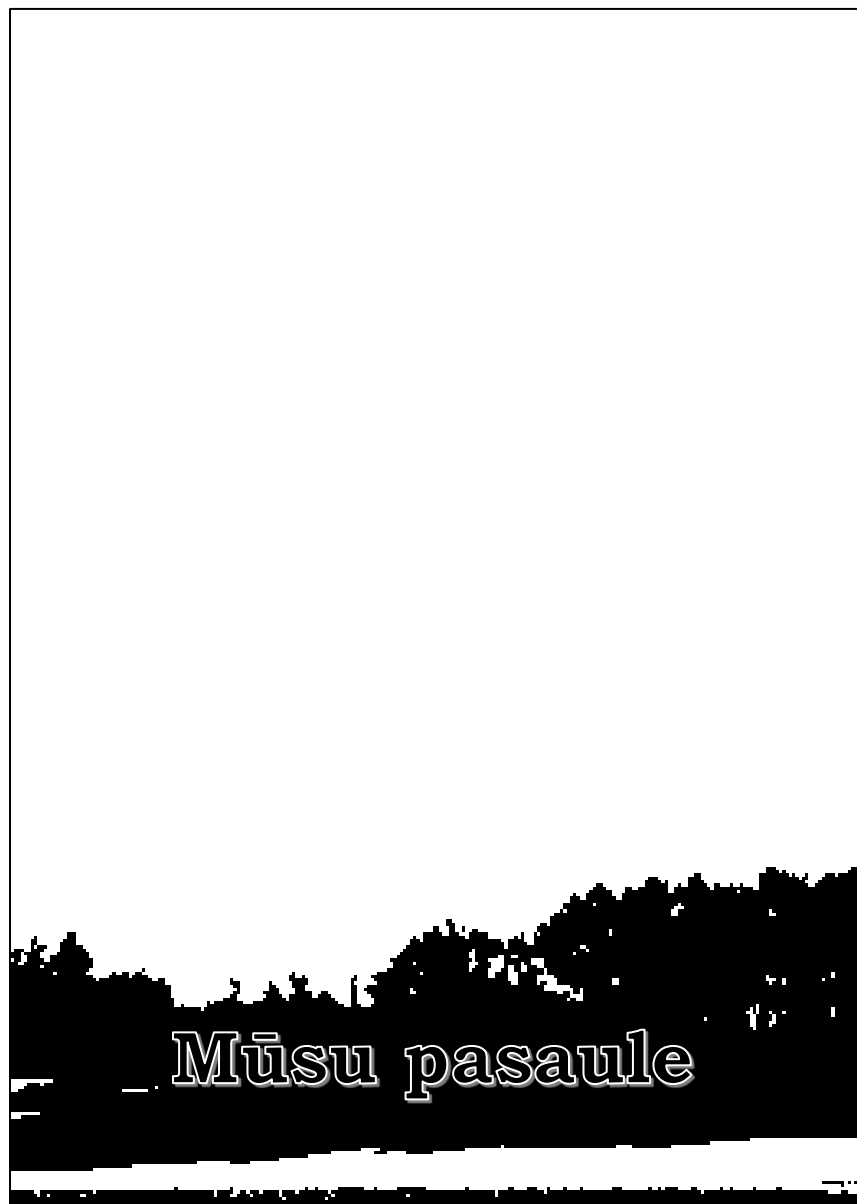
Mēness, ezers, smiltis un putni mani,

Un domas kā simtiem viļņu manā jūrā.

Ja varētu aizlidot – lidotu.

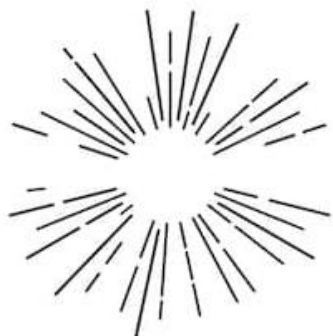
Kur?

Tur, kur tevis nav, un atmiņā vien putni balti...

Adrians Dadžāns

11. klase

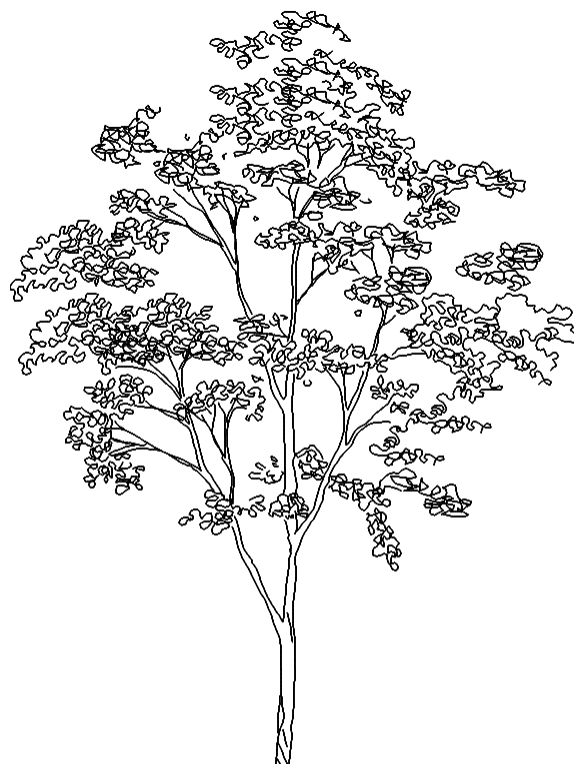
Saule ir kā putnu dziesmas,
Tik enerģētiska, tik krāsaina.
Tā ir kā asinsvadi uz mūsu rokām,
Tik zilam un nobrāztam.

Saule mūsu pulkstenis,
Tā kā kameras ekrāns acu mirklī izgaistošs.

Saule ir kā koki,
No kuriem pāri mums liecas ēnas.

Tāču mūsu skursteņu dūmi
Liek tai patērēt milzum daudz enerģijas.

Un, tāpat kā mūsu telefoniem,
Tai ir palikuši tikai daži procenti.

Daniela Burkovska

11. klase

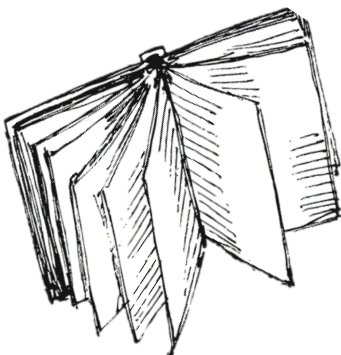

Vēl joprojām rudens.
 Aukstas rokas, aukstas kājas.
 Šodien mežs ir ledū,
 Koki, krūmi, ziedi...

Pilsētā klusums
 Kā mūzika skaista.
 Ne vārdu, ne skaņu.
 Klusums.

Mans atspulgs,
 Ledus kā spogulis.
 Laiks aizskrējis,-
 Jāiet mājās.

Daniels Slipčenko

11. klase

Klase, grāmata uz galda...

Es jūtu sirdī nemieru,

Kas kaut ko vēstī man.

Aiz skolas mežs, putni dzied, upe tek.

Un domas man pa mākoņiem skrien.

Es domāju par dzīvi gadu gadiem,

Par ģimeni, tēvu, māti.

Jau stundas, dienas, naktis

Es pats sev vēstu sāpēs,

Ka dzīve mana pasakā.

Dārta Šulce

11. klase

Skumjie ķiršu koki

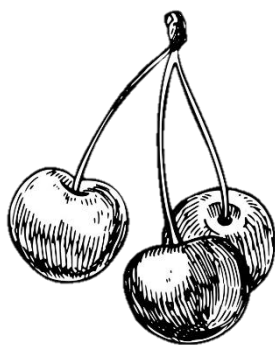
Skumjie ķiršu koki.

Skaista reiz atkal
Būtu mūsu tikšanās.Daudz atmiņu birst
No viņas samtainajām lūpām.

Skumjie ķiršu koki.

Viņas skatienā es pazūdu,
Alkas redzēt atkal viņu.

Skumjie ķiršu koki.

Roku vieglais pieskāriens,
Kājas skaudri ļimst.Vēlie rudens ziedi,
Skumjie ķiršu koki.Skaista reiz atkal
Būtu mūsu tikšanās.

Maza nelaime manā galvā mājō:

Vien domāju, kā sev neieriebt.

Man mežs priekšā, un

manī ozols vecs.

Tik maz ieguldīts laiks,

lai bēdu, nelaimi pārkāptu.

Man nekad to zemeslode nepiedos!

Vakarā, nē, tomēr naktī
Zvaigznes spīd un spīd,
Negribu es šodien atkal
Tevi ieraudzīt.

Lietus līst un saule spīd,
Gribu ceļot, lidot, braukt!
Laila smejas,
Sandis piedod,
Māra vakariņas iedod.

Drīz es gribu brokastis,
Taču Laila... – tomēr, nē
Saule, zvaigznes, mākoņi,
Taču lietus... - tomēr, nē!

Rīta taurenis filmē kaķi,
Zvaigznes kaklarotā jāieliek riepas.

Zils delfīns rasā motivējas,
Oranžs suši garāža garlaikojas.

Maiga smarža gladiolā.
Līgans asfalts ciematā.

Auksts, miglains rīts,
Pēc rīta kafijas laiks uz skolu iet.

Silta jaka un zābaki slapji
No rīta rasa zālē.

Ceļā uz skolu
Domas par kokiem un lapām,
Ziema tik drīz?

Ledus un sniegs,
Tad nav mācīties prieks,
Skolas logā sniegpārslas viz!

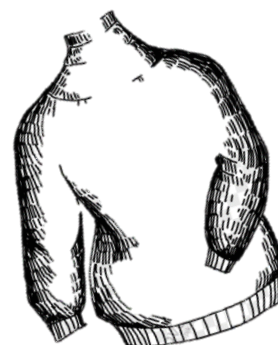

Auksts – ilgas pēc siltuma.
Drēgns – ilgas pēc karstuma.
Siltais vasaras lietus –
Dīvaini, bet ilgojos pēc jūras.

Džemperis pār galvu,
Sega un tēja vēl klāt,
Siltums nu man mājās -
Ilgojos pēc vasaras.

Vējains, slapjš un auksts...
Nepatīk man aukstums,
Ilgojos pēc siltuma,
Ilgojos pēc vasaras...

Jēga dzīvei rāpties augšā,
Rāpties kokā augstā, garā.
Dziļi ūdeņi tik tukši -
Būtība nu aizbēgusi.

Bezjēdzīgi noslīkst viņi,
Krīt no koka grūtsirdīgi.
Skatiens vērsts uz priekšu, lejā
Izdomātā pavēlniekā.

Svešiniekiem pilna zeme
Kopā ziedēt, pļavā ejot,
Kad es atradīšu tevi...

Jēga dzīvei,
Apavi ceļam.

Sniegs, kas aplaimo,
Grāmata, ko iztēlo.

Pašam svešinieks,
Viņiem pavēlnieks.

Nauda - tas viss.

Mārtiņš Irbe

10. klase

Laiks apstājas.

Pilsētas slimnīcā es mentalitātē grimstu.

Ārsti un medmāsas krustus met,

Viņi lēnām dievu lūdz.

Tāpat es lēnām grimstu ellē,

Paliec man nelabi, un acis kļūst melnas.

Aizmetu krustu elles ugunīs,

Krist, krist, krist ...

Nogrimu!

Velns! Tas velns manī uzliesmoja.

Laiks neapstājas, un

Šļircē mitrās asins piles iepalika.

Nokritu.

Rudens rīta stunda nāk,
Saulains laiks aiz loga,
Auksts un vēlme tikai sēdēt mājās,
Taču vajag skriet uz skolu.

Literatūras stundā tiek prasīts radošs prāts,
Bet gribas sportā uzspēlēt futbolu,
Taču apziņa par literatūras atzīmi nedod mieru,
Mācības skolā ir apziņa, prāts, radošums un miers.

Futbola treniņi Rīgā pēc skolas,
Iespēja panākt rezultātus spēlē,
Vēlme spēlēt saulainā laikā,
Bet rudens nāk un aukstums līdz.

Es, aukstas rokas un deguns,

Man gribas ēst.

Bet pildspalva rokā

Liek man ko rakstīt.

Klase un literatūras grāmata,

Un aiz loga

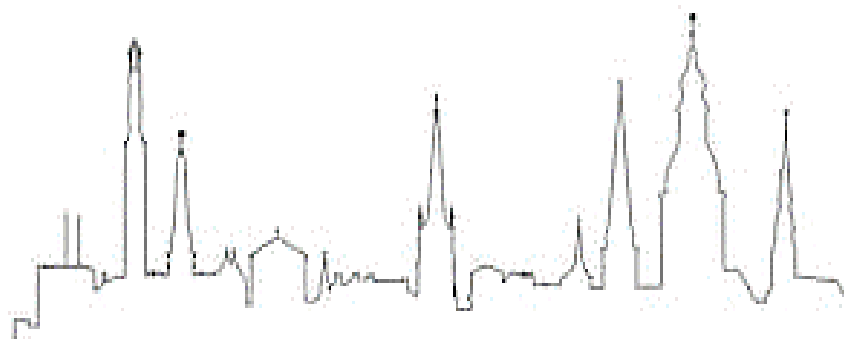
Auksts vējš, ūdens

Un dusmīgas mašīnas.

Bet man gribas gulēt mākoņos,
Ēst pankūkas un skatīties tauriņus!

Es esmu no Rīgas,
Ir tik daudz vārdu par to, kā man gāja
gan sestdien, gan svētdien. Es gribēju pazust gandrīz,
Braukt pie privātskolotāja, man fizika līdz,
Žēl, ka pastāstīt nevaru, pazudīšu drīz,
Man patīk bordo krāsa,
Es mīlu savu mammu, tēti, brāli,
Es šķīvi atstāju vienmēr tīru.

Viņš ir mīļš dzīvnieciņš.

Mans draugs tas ir.

Viņam veselību un to labāko vēlu.

Mans suns ir labākais.

Ejam ārā abi.

Gan vasarā, gan ziemā.

Gan siltā, gan vēsā dienā.

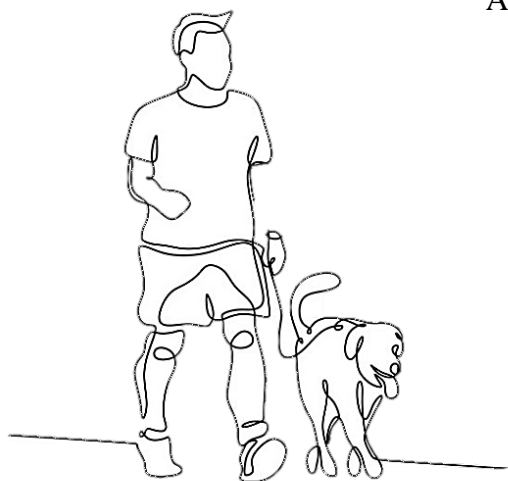
Gan slapjā, gan sausā laikā.

Katram vajag hobiju.

Man tas ir suns.

Salūtā tas nobijies.

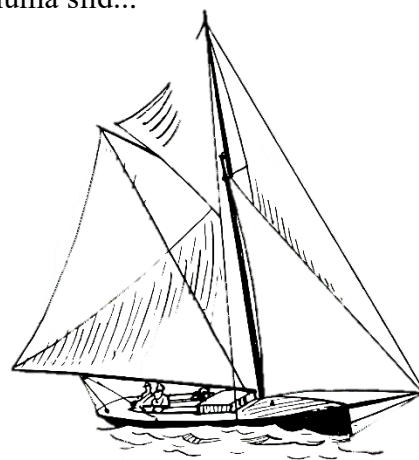
Atbalstu tam sniedzu.

Pa taciņu mazu šodien es gāju,
Pagāja stundas, pagāja dienas.
Centos es gar jūru pie zvejas tikt,
Taču lielu zivi man nenoķert.

Katra diena pienāk liela.
Šodiena silta un pievilināta.
Pagāja laiks, pagāja dienas,
Taču mājās tikt man neizdevās.

Kuģīti lielu es tālumā redzēju,
Centos es to pievilināt.
Liesma maza, debesis spožas
Kuģītis zils un tālumā slīd...

Agrs tas pavasara rīts!
Bērniņiem ciešs miedziņš.
Cīruļi vien debesīs.

Agrs tas pavasara rīts!
Pumpuri ziedu actiņas saulē miedz.
Lapas krīt kā raibas māsiņas.

Agrs tas pavasara rīts!
Kur ūdens krūzītē pil,
Kaut arī zeme mums raiba,
Vārna skolā mani baida.

Mežs, debesis un ezis,
Skaists, saulains un krāsains,
Tāds ir mans rudens.
Manās rokās ir soma,
Cik gaiša šī skola!
Taureņiem jau ziemas miegs,
Jo tūlīt jau būs sniegs.
Tagad skolai vara,
Ir beigusies šī vasara.
Pārņem nogurums,
Atkal jauns paziņojums.
Leduspuķes zied,
Telefons dzied,
Gribas kaut kur skriet.
Es iešu mājās,
Zābaki paliks kājās.

Cilvēks, tinte, elektrība,
Es, pildspalva, telefons.
Draugi raksta,
Roka, dzejolis, šrifts.
Nokrīt taimeris, saplīst zīmulis.

Es, papīrs, pildspalva,
Saplīst parole...

Miega maz, ārā auksts, suns trako, kaķis silts.

Gultā labi, skolā slikti.

Uzvelc zeķes kājās, dodies prom no mājām!

Nebrīnies, ja pazūd sakars,

Gluži kā, ja būtu vakars.

Koks, logs, žogs,

Neliels mācību slogs.

Krēsls melns,

Pirmdienā dīda visus velns.

Cilvēki jauki un dusmīgi
Dzīvnieks sēž pie galda
Uz galda - telefons un pildspalva
Pie galda – soma ir notikums
Somā ir austiņas un sula
Arī mežs ir nozīmīgs
Laiks un datums nozīmīgāks
Koks ir nozīmīgs notikums mežā
Un arī galdam, skapim un grāmatai

**Cilvēkam
vajag ...**

Cilvēkam vajag?

Vai cilvēkam vajag lietas, kuras viņam nav vajadzīgas? Vai cilvēkam ir vajadzīga māja vai mašīna? Manuprāt, cilvēkam ir vajadzīgs viss, kas viņu padara laimīgu un priecīgu. Daudzi domā, ka bagāti cilvēki velti tērē naudu lielām mājām un dārgām mašīnām.

Manuprāt, viņi ir laimīgi par nopirkto, un viņiem nav žēl tērēt naudu par smaidu un prieku. Man šķiet, ka smaidis ir galvenais dzīvē, jo bez smaida nav laimes. Vari būt laimīgs arī, ja neesi bagāts, galvenais, lai tu esi laimīgs par to, ko tu dari.

Manuprāt, cilvēkam vajag lietas, kas viņam nav vajadzīgas, galvenais, lai viņš ir laimīgs un priecīgs.

Es domāju, ka prieks un laime ir visdārgākā manta pasaulē, jo emocijas, kuras izraisa prieks, nevar aizstāt nekas!

Emīls Jākobsons

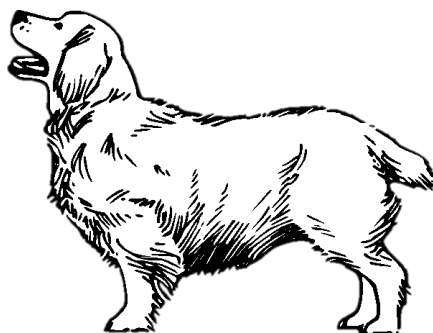
8. b klase

Cilvēkam vajag?

Cilvēkam vajag draugu? Bet vai tiešām vajag draugu? Citiem patīk vienatne un klusums. Citiem ir mājdzīvnieki. Protams, ka cilvēkam vajag draugus! Bet īstus draugus ir grūti atrast. Kā es saprotu vārdus “īsts draugs”? Tas ir cilvēks, kurš vienmēr palīdzēs, kurš nekad nemelos, kurš būs uzticams.

Ir cilvēki, kas mēģina sadraudzēties ar visiem, bet tas nav pareizi. Citi tevi negrib, citiem nepatīk tavs raksturs, citi tevi izmanto, un citi ir vienkārši ļauni. Dažreiz tu domā, ka vari uzticēties labākajam draugam, bet tad viņš sāk tevi pazemot un apsmiet, jo tu neesi tāds kā viņš. Tā var notikt jebkad ar jebkuru. Pat visuzticamākais draugs var kļūt par ienaidnieku.

Vai cilvēkam tiešām vajag draugu? Neviens nav tik lojāls kā suns. Suns vienmēr būs ar tevi, pat visgrūtākajos brīžos. Cilvēkam vajag suni!

Cilvēkam vajag!

Cilvēkam vajag skeitparku. Cilvēkam vajag rampas, kur izlikt dusmas. Cilvēkam vajag skeitparku, kur izpausties un izdomāties. Cilvēkam nevajag datoru.

Katrā cilvēkā ir dusmas, naidi, domas un cerības. To visu var izpaust skeitparkā, sarunājoties ar skeitparku. Viņš vienmēr tevi uzklausa un tev palīdzēs. Esot skeitparkā, tu domā brīvi, un neviens netraucē tavas domas. Skeitparks ir vislabākais draugs. Kā tu izturēsies pret viņu, tā viņš pret tevi. Skeitparks uz tevi nekad neapvainosies, tikai varbūt mazliet niķosies. Tāpat tu viņam būsi labs draugs. Skeitparkam esi vajadzīgs tur, jo viņam ir tevi jāuzklausa.

Cilvēkam vajag skeitparku, bet skeitparkam vajag cilvēku, un tas esi tu. Tu skeitparkam esi vajadzīgs šobrīd, jo skeitparkam vajag kādu, kurš ieklausītos. Skeitparkam ir vajadzīgs cilvēks, skeitparks tevi jau gaida.

Cilvēkam vajag?

Pasaule ir patiesi apgriezta kājām gaisā! Šodien cilvēku sabiedrībā ir tik daudz dažādu viedokļu, uzskatu, normu un stereotipu.

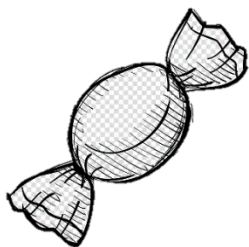
Zinot to, ka šodien mūsu pašu planēta Zeme lēnā garā iet bojā, to ir tik sāpīgi redzēt, apzināties un just. Tās sauc par klimata pārmaiņām. Tas patiesībā notiek jau daudzus gadus, taču tikai nesen cilvēki ir sākuši tam pievērst uzmanību.

Vai cilvēkam tiešām ir nepieciešams plastmasas maisiņš, kurā ielikt dārzeņus, pat ja šiem produktiem ir pašiem savs dabiskais apvalks? Vai cilvēkam tiešām ir nepieciešams nogalināt lapsu, lai ar kažoku ziemā lielītos? “Paskatieties uz manu jauno kažoku! Dabīga lapsa!” Vai cilvēks var būt tik ļoti egoistisks, ka savus atkritumus bez sirdsapziņas pārmetumiem var izmest mežā? Vai cilvēkam patiesi ir jāskrien uz visām iespējamām tirdzniecības vietām, tikai lai nopirktu drēbju kaudzi, to, kas šodien ir modē? Un pēc nedēļas jau vairs nebūs!

Vai cilvēkam katru dienu ir nenormāli daudz savā uzturā jālieto dzīvnieku izcelsmes produkti, zinot, ka šos dzīvnieciņus nav iespējams izaudzēt normālos apstākļos tādos daudzumos, lai pabarotu visus uz Zemeslodes?

Daudzi šīs briesmas ir sajutuši un sākuši kaut ko darīt lietas labā, taču diemžēl ir cilvēki, kuri līdz šodienai “liek mīksto” un par to visu neliekas ne zinis.

Pasauli vēl ir iespējams glābt, un jebkurš var palīdzēt, lai klimata pārmaiņas mainītu savu tempu.

Klāra Greidāne

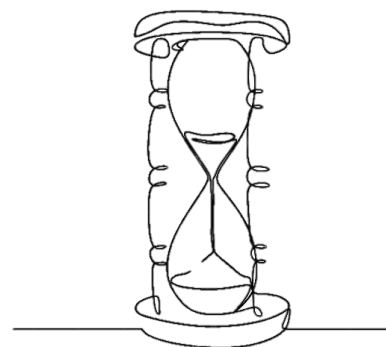
10. klase

Skolas laikā konfektes,
 Kaķis saules vasarā,
 Mājasdarbi pusdienās,
 Putni gultā siltajā.

Roberts Paulāns

10. klase

Suns un kaķis – iespaidīgi.
 Jānis, Juris – labsirdīgi.
 Lapa, zīmulis – radnieks.
 Pulkstenis, laiks – debesis.

Par sâpi

Dzīves vaiņags.**Bālzilais ērkšķu vaiņags.**

Mums visapkārt liela sāpju jūra bango, un, ja mēs nesāksim peldēt, mēs tajā noslīksim. Mūsu izdzīvošanas instinkts liks mums sākt peldēt, bet dažreiz mēs tam vienkārši gribam pretoties un iepeldēt aizmirstībā; tomēr, pirms jūs to izdarāt, ļaujiet man pastāstīt, kā es gandrīz padevos, bet beigās es uzpeldēju augšā un ievilku pirmo elpu, lai gan manas plaušas dega kā ugunīs no ūdens, ko biju sarijusies, lai gan man lūza sirds no sāpēm. Es uzpeldēju un nepadevos sāpju jūrai.

Es biju parasta sešgadīga meitenīte, man bija laimīga ģimene, liela māja, draugi ciemā, viss, ko vien es varēju vēlēties, un tad kādu dienu tam visam pienāca gals.

Diena sākās kā vienmēr, mēs piecēlāmies, paēdām, sataisījāmies un devāmies ar mammu uz kino, tā bija sestdiena, tētis palika mājās, un brālis bija pie omes, Bauskā. Mēs ar mammu pavadījām visu dienu veikalos un centrā, tā bija labākā diena līdz... mēs atgriezāmies mājās. Ienākot pa durvīm, pirmais, ko ieraudzījām, bija pretī krēslā stāvošā sievietes jaka, kas nebija manas mammas. Tad mamma aizskrēja uz viņas un tēta guļamistabu, un ieraudzīja perfekti saklātu gultu un blondus matus uz spilvena. No tā brīža viss gāja uz slikto pusi... es visu precīzi neatceros, atmiņas ir diezgan miglainas, bet es skaidri atceros, ka daļa manis jau nojauta, kas sekos. Atceros, ka tētis atbrauca mājās, viņam ar mammu bija strīds vai vairāki un nākošā lieta, ko es atceros ļoti skaidri, ir tas, ka mana mamma met mana tēta drēbes ārā pa durvīm. Pēc tam sekoja vissāpīgākā saruna manā dzīvē, tētis notupās pie manis un jautāja: “Meitiņ, tagad tev jāizvēlas ar ko tu dzīvosi? Ar mani vai ar mammu?” Es vēl joprojām varu skaidri atcerēties, kādas domas man šaudījās pa prātu “Kurš ir labais un kurš sliktais? Es neko nesaprotu! Kuru man jāmīl un uz kuru jādusmojas?” Pēc tam es sajutu sāļas asaras ritam man pār vaigu un tad tumsa. Es laikam atslēdzos no visa stresa un apjukuma un, kad es pamodos, viss bija mainījies. Tēta vairs nebija, mammas gultā bija tukša vieta, Ziemassvētki, Jaunais gads, Lieldienas – visi svētki bija bez tēta, mašīnā arī atbrīvojās vieta, tāpat kā mūsu dzīvēs.

Pieaugot es nevarētu teikt, ka mana dzīve bija slikta, tā vienkārši bija grūta, jo es biju vecākais bērns, un tas nozīmēja, ka man bija jābūt lielam atbalstam savai mammai. Tagad savos 18 gados es saprotu, ka es viņu savā dzīvē nemaz negribēju, bet tās sāpes un grūtības, kas nāca

kopā ar to, kad viņš aizgāja, mēs nebijām pelnījuši. Vairākas dzīves viltu maiņas, naudas grūtības, naudas aizdevumu atmaksāšana (kurus pat nebija ņēmusi mana mamma), pat nesāksim runāt par emocionālajām traumām. Man bija daudzas psihiskas lēkmes, murgainas un negulētas naktis, un liela vēlme aizpildīt šo caurumu manā sirdī un dzīvē ar ēdienu. Kad es pieaugu, es pārdzīvoju savādāk – es daudz raudāju, kliecēju un vistumšākajos brīžos pat graizīju vēnas. Es pat nevaru izteikt vārdos, cik daudz šis cilvēks, kuru saucu par savu tēvu, ir nodarījis pāri man, manam brālim un visvairāk manai mammai.

Es piekritīšu šajā ziņā Rainim, sāpes mums vienmēr ritēs līdzī, gan pagātnes, gan vēl nākotnes, kuras var uznākt kā vilnis jebkurā brīdī. Sāpes ir bijušas liela daļa no manas bērnības, pārsvarā emocionālās, bet vai tās nav tās lielākās un traumējošākās? Es zinu, ka gan jau ir citi cilvēki, kuriem ir daudz bēdīgāki stāsti, bet šis ir manējais. Es esmu peldējusi sāpju jūrā kādu laiku, bet es atradu to, kā vērts ir cīnīties un nepadoties jūras smagajiem viļņiem. Mīlestība. Mīlestība ir viena lieta, kas ir stiprāka par sāpēm, un manas mammas mīlestība izglāba mani.

Īss gan izrādās dzīves sprīdis

Dzīve. Ļoti stiprs vārds. Katrs to saprot citādāk, katram tas ir kaut kas īpašs un katrs to dzīvo pēc savas patikas, bet neaizdomājas par to, cik dzīve patiesībā ir īsa. Lasot E. Veidenbauma dzeju, var pārdomāt dzīvi un varbūt pat izprast dzīves jēgu.

Mana dzīve ir ļoti interesanta. Katru dienu es mācos ko jaunu, pieļauju kļūdas, mācos no tām, satieku jaunus cilvēkus, iepazīstu pasauli un dejoju. Manā izpratnē dzīve ir kas neparasts un vienreizējs. Tā ir katra diena un gads, tie ir svētki un pārdzīvojumi. Katra diena ir īpaša. Vienkārši jāiemācas saskatīt visas tās sīkās lietišas, kuras liekas ikdienišķas.

Paiet diena, otra, trešā un, skat, jau pirmie sirmie mati. Priecīgs būs tas, kurš līdz tam ir spējis saskatīt labo, bet bēdāsies tas, kurš maz ko ir sapratis.

Es uzskatu, ka no vecuma nav jābaidās. Jābaidās no tā, ka dzīve beigsies ar mērķiem nevis ar atmiņām. Bet vai tu spēj priecāties, lai pēc tam būtu ko atcerēties? Vai tu zini, ko vēlies sasniegt? Ja vēl nezini, tad jāaizdomājas par to, cik dzīve ir īsa.

Veidenbaums savā dzīvē sasniedza ļoti daudz, jo viņš gribēja un ticēja saviem spēkiem, lai arī mūžs bija īss. Manuprāt, ir vērts aizdomāties.

Manuprāt, bērnība ir pats labākais laiks, kurš jāizbauda vairāk par visu, jo tajā laikā atgriezties vairs nevarēs un mainīt arī nē.

Mans secinājums ir – dzīvo pozitīvi un izbaudi dzīvi. Otrās iespējas nebūs.

Lai dzīvojot rozes tik laužam

Es domāju, ka cilvēku dzīves sastāv no laušanās uz priekšu, lai sasniegtu savus mērķus, sev vēlamo profesiju, labu dzīvi un citas labvēlīgas lietas savai dzīvei.

Ir daudzi cilvēki, kuri saprot, kas ir “lauzties uz priekšu”, bet tomēr ir arī cilvēki, kuri nesaprot, nezina vai pat nevēlas zināt, jo viņiem liekas, ka dzīvē notiks viss, pat neko nedarot. “Lauzties uz priekšu” – nepadoties un darīt visu tikai, lai radītu sev labvēlīgus dzīves apstākļus.

Ja visi mēģinātu lauzties uz priekšu savā dzīvē, neviens nesūdzētos par to, ka ir jāstrādā, bet gan vienkārši to darītu.

Es savā dzīvē mēģinu izvirzīt mērķus, uz kuriem tiekties. Varbūt tie ir niecīgi, bet es tomēr ar sevi lepojos, ja es tos sasniedzu. Ja man nebūtu mērķu, uz kuriem tiekties, man nebūtu ko darīt.

Visiem ieteiktu savā dzīvē izvirzīt kādu mērķi. Tas var būt ļoti grūti sasniedzams, bet tas arī var būt viegli sasniedzams, galvenais – mērķis ir jāasniedz, lai arī ko tas prasa. Ja tu atliec šo mērķi sasniegt, tas var arī neizdoties vispār, jo nevar zināt, kad tava dzīve mainīsies, un, ja tava dzīve mainās, ir iespēja, ka mērķi tu vairs nevarēsi sasniegt.

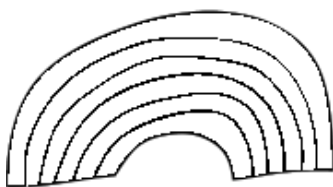
Ieteikums – lauzieties dzīvē uz priekšu! Skolā, lai iegūtu labu izglītību un pēc tam labu darbu. Darbā, lai iegūtu paaugstinājumu un pēc tam lielāku algu.

Ja dzīvē nepadosies, tev viss izdosies!

Mums pieder

debesis

Reiz varavīksni ieraudzīju

Un ko es redzu tur?!

Lielu spožu krāsu,

Ko burvis bur.

Krāšņas krāsas lidoja,

Vēja mātes krāsoja.

Visas krāsas krāsojās

Apkārt man.

Pāri tiltam krāsas liecās

Krāsainiem staru pāriem.

Redzu lielu gaismu

Pāri visam kā blāzmu.

Gar mākonī tur pāvi –

Lielī, mazi, krāsaini un blāvi

Vējam līdzī sniedzās,

Varavīksnes asīs tiecās.

Būtne uz Marsa

Ir piektais novembris. Drīz kosmosa kuģis pacelsies, bet kosmonautu māc raizes par sagatavotību. Lai remdētu raizes, viņš ir uzslēdzis savas bērnības mīļāko multfilmu. Tā viņu nogādā bērnības atmiņās un liek smaidīt, bet ir pienācis laiks pacelties un atklāt to, ko neviens vēl nav atklājis.

Viņi ir tikuši līdz Mēness stacijai. Pa ceļam kosmonauts iepazīnās ar saviem komandas biedriem. Mūsu kosmonauts vienmēr ir bijis interesants un tāpēc viņš gribēja sajūt Visuma klusumu. Pēc pauzes bija jāturpina ceļš. Paceļoties, vienīgais, par ko kosmonauts domāja, bija Visuma klusums. Pa logu var redzēt sarkanīgu lodi. Marsu! Nu viņš zina, ka tas ir viņa nākamais izpētes objekts.

Kosmosa izpētes kuģis ir nolaists uz Marsa virsmas, un ar cerību visi devās meklēt kādu citu saprātīgu būtni uz šīs košās planētas virsmas.

Bija aizvadītas vairākas stundas, un visi gribēja padoties, bet pēdējā brīdī, kad visi bija zaudējuši cerību, tālumā parādījās balts siluets, kurš māja ar roku. Ir atrasta cita būtne, un par laimi tikai ar labu nolūku.

Es raugos varavīksnē,
Un ko es redzu tur?
Ar saules stariem košiem
Tur rūķis krāsas bur.

Maza sapņu princese
Ar puķēm rotaļājas.
Vislielākā varavīksnē
Viņa sēž.

Tur sapņu lauvēni
Uz zīda segām dus.
Un priecīgi bērni
Pūš krāsainus balonus.

Gar strūklakām tur pāvi
Iet gaitā dižciltīgā.
Un putni ar zelta spārniem
Lec dejā mūsdienīgā.

Marta Cakule

5.c klase

Pa varavīksnes tiltu

Bijis 2019.gads. Astronauts sēdēja savā istabā un skatījās raidījumu par citām lielām un interesantām planētām, un sapņoja reiz doties uz Marsu pa varavīksnes tiltu.

2020.gada pavasarī beidzot astronauts iekāpa savā gaisa kuģī un devās uz Marsu. Marss ir otra tuvākā planēta Zemei. Attālums starp Zemi un Marsu ir 55,7 miljoni kilometru.

Lai izpētītu planētu, kopā ar cilvēkiem devās pašgājējs robots.

Izpēte uz Marsa notiek katru gadu. Astronauts priecājās, ka ir pabijis uz šīs interesantās planētas.

Pienācis laiks, kad bija jādodas mājās. Jāatstāj līdz galam neizpētītā planēta, kura bija tik interesanta un ar tik daudziem noslēpumiem.

Kamēr astronautu grupa bija uz planētas Marss, viņiem likās, ka viņus novēro. Viņi nesatika nevienu, taču ticēja, ka uz šīs planētas ir citplanētieši.

Laura Vanzoviča

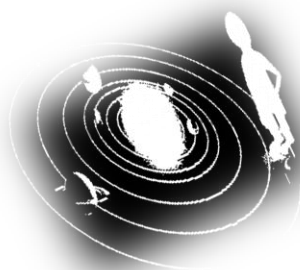
5.c klase

Manas draudzenes stāsts

Bija saulaina svētdiena, un pie manis atnāca draudzene. Viņa ar mani sasveicinājās un teica: Es tev kaut ko pastāstīšu.” Mēs apsēdāmies uz dīvāna, un es uzmanīgi sāku klausīties.

Viņa pastāstīja savu sapni. Viņa sēdēja uz dīvāna un iesnaudās. Tad pēkšņi viņa redz, ka pie viņas loga stāv kosmonauti. Viņa pārbijās un teica: “Kāpēc jūs šeit stāvat?” Viņi atbildēja:” Vai tu negribētu aizlidot ar mums kosmosā?” Viņa ilgi domāja un izdomāja:” Labi, es braukšu, tikai man nav skafandra.” Kosmonauti atbildēja:” Nekas, mums ir viens lieks.” Viņi iesēdās raķetē un aizlidoja. Kamēr mēs lidojām, viņi man paprasīja: “Kā tevi sauc?” Es atbildēju:” Mani sauc Elīna.” Viņi mani pacienāja ar garšīgiem cepumiem. Pa ceļam mani izlaida paceļot kosmosā, un pastigāties pa varavīksnes tiltu. Es lidoju kā putns. Es redzēju mūsu planētu Zemi. Es iekāpu raķetē, un pēc dažām minūtēm mēs bijām klāt. Mēs izkāpām ārā un redzējām daudz citplanētiešus. Tie bija mazi cilvēki ar šaurām, melnām actiņām. Mēs uzspēlējām ķerenes un paēdām torti. Bija laiks braukt uz Zemi, bet es negribēju. Mēs mīļi atvadījāmies, un es pamodos.

Draudzene teica, ka viņa labprāt vēl aizbrauktu uz turieni un padzīvotu tur. Noklausoties šo stāstu, arī man gribējās aizbraukt uz Marsu, palidot kā Putnam un pastaigāt pa varavīksnes tiltu.

Ziemas brīnums

Viesturs Ingus Trokša

5.m klase

Ziemas brīnums

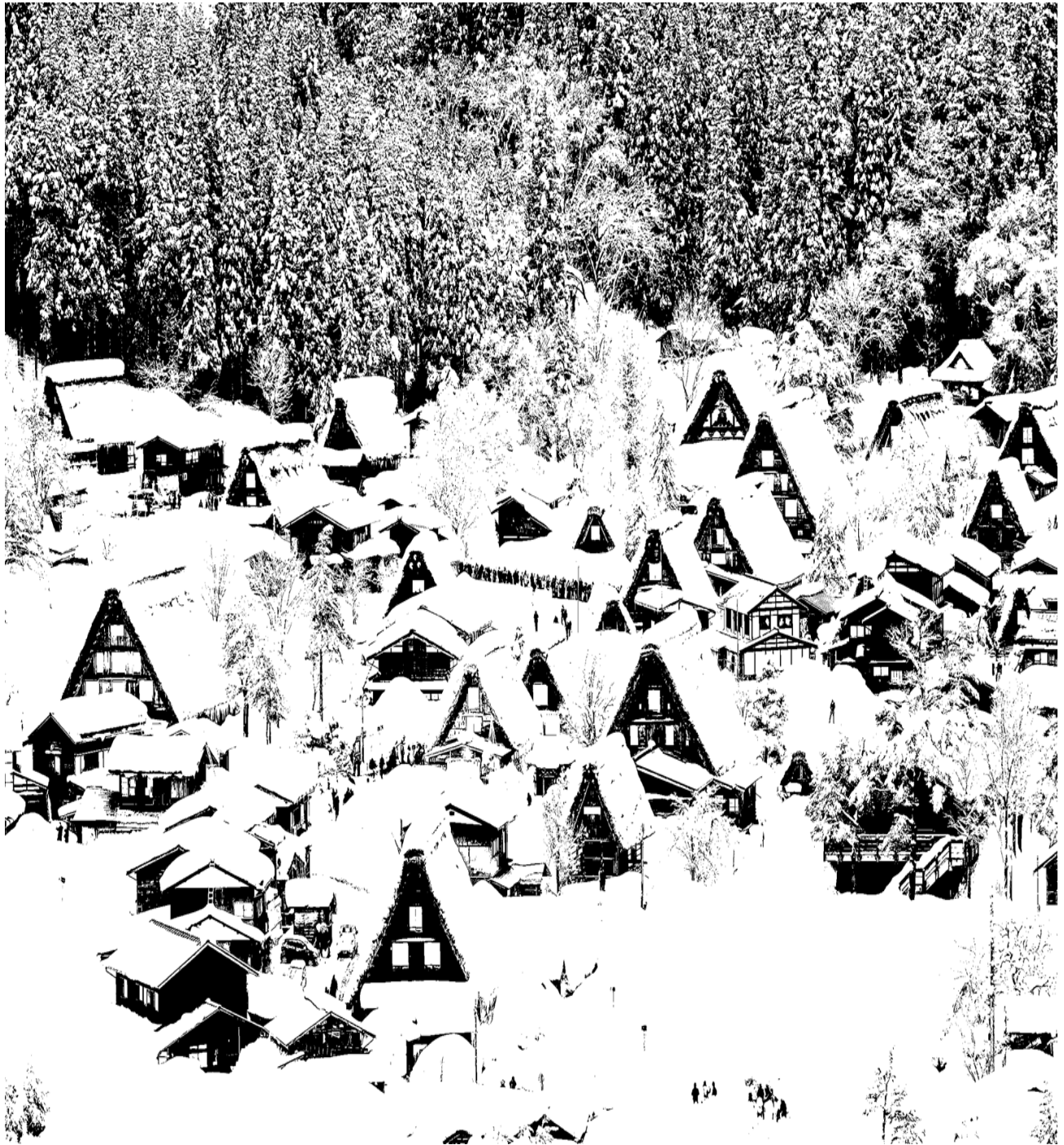
Tālā lauku ciemā dzīvoja Vectētiņš un Vecmāmiņa. Tuvojās Ziemassvētki. Vectētiņš un Vecmāmiņa zināja, ka bērni uz svētkiem pie viņiem nevarēs atbraukt. Taču svētkiem viņi vienalga gatavojās kā parasti. Vecmāmiņa uzvārija zirņus, sagriez salātus, izcepa piparkūkas. Viņi vēlējās mājās tādu pašu noskaņojumu kā agrāk.

Pie mājas jau sen bija iestādīta eglīte. Šogad vectētiņam nebija ne spēka, ne vēlmes to izgreznot.

Pienāca Ziemassvētku vakars. Vectētiņš paskatījās pa logu un pēkšņi iesaucās:” Skaties, sieviņ, eglīte izgreznota un ārā tik gaišs!” Vecmāmiņa piesteidzās pie loga un iesaucās:” Tas gan ir brīnums!” “Skaties, sāk snigt sniegs!” priecājās Vectētiņš. “Šogad būs Balti Ziemassvētki” , teica Vecmāmiņa.

Te pēkšņi kāds pieklauvēja pie durvīm. Vecmāmiņa un Vectētiņš bija ļoti pārsteigti, jo atbraukuši bija viņu bērni un mazbērni. Vectētiņam likās, ka māja piepildās ar savādu gaismu. Viņš pie sevis nodomāja: “Tas gan ir brīnums.”

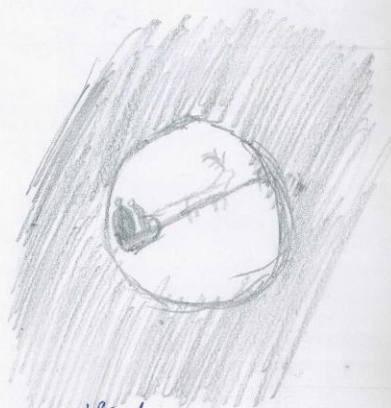
Tika dziedātas dziesmas, iets rotaļās, minētas mīklas un ēstas piparkūkas. Mājās atkal virmoja prieks, sirsnība un labsirdība. Visi atkal bija kopā kā agrāk. Bet brīnums bija tas, ka bērni ieradās negaidot.

Filips Pauris 5. m

Liemas brūnums

Kad Vecīts parim savu maisu,
 Šķī tas kamanās un laiz pa gaisu,
 Tad visiem viss ir silts un balts,
 Un ziemas gaiss visiem nav tik salts.

Puisēns līn, Vecīts brien,
 Parsteigums, te brienst rudien.
 Tad eglī rari pašķīcas,
 Un acu skati satiekas...

Atbrauc Vecīts, maisu izkrauj,
 Puisēnu no miega izrauj,
 Vecīts tad uz eglī brien,
 Puisēns kam zem rariem līn.

Brūnums - Vecīts ir!

Gaišus vētraus!

Vēlēšanās

Ir Ziemassvētku vakars
Ko vēl var vēlēties?

Tavs smaids,
Virs galvas pūkains
Sirds siltumu man sniedz.
Un es lūdzu vēl vienu lietu,

Šais Ziemassvētku rasts:

Vispazīvāko mīklu
Un pateicību parast.

Ē vis jau in
Šai vietā:

Sirds siltums virmo gaisā
Un piparkūku smarža
Mums veicem mātu jauc.

Katrīna Kaleja 8. m

Līze Ilia Sadovska
5.a klase

ZIEMAS BRĪNUMS

Reiz draivoja kāds maas brīnums. Nevienam viņu nekad nebija redzējis un pat nevienā grāmatā par viņu nekas nebija rakstīts. Visi domāja, ka tas ir tikai mīts. Bet kādā senā ciematā, kurā ziemassvētki bija paši gaidītākie svētki, bērni ticēja šim noslēpumam. Un viņi zināja, ka ja viņi ļoti uzvedīsies tad ziemassvētkos viņu brīnums atstās viņiem cerību. Bet tikai tas ir ļoti liels jautājums, kāpēc viņiem vajag cerību? Visi zināja, ka viņi ir ļoti laimīgi un viņu dārzā aug griezdamiņi.

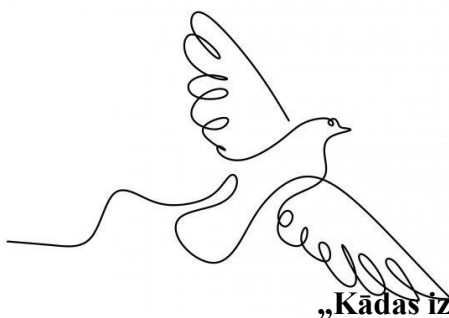
Kad pienāca ziema, visi bērni bija tik laimīgi, kad pirmā sniegpārslā pārslēdījās pār loga rūtī. Viņi skrēja laukā taisīt sniegavīrus. Mamma mājas cepa piparkūkas, bet tēti gāja uz darbu. Visi bija tik satraukti un aizņemti, jo nākamajā dienā būs ziemassvētki. Ziemassvētku rītā viss ciemats mirdzēja no lampiņām un citiem ziemassvētku rotājumiem. Visi bija tik laimīgi, un bērni ar svečītēm izrotāja ceļu līdz viņu ciematam, lai brīnums ierastos viņu cerību pilnajās mājās.

Vakarā viss ciemats sapulcējās ap lielo ziemassvētku egli, lai dziedātu dziesmas un brīnumus viņus sadzirdētu. Viņu acīs atspīdēja egles lampiņas. Vecāki bērniem pasniegta dāvanas. Un tad brīnums bija atnācis. Un tad viņi saprata, ka šis brīnums ir tas, ka viņi var būt kopā šajos skaistajos svētkos. Dziedāt dziesmas, dejot un dārties ar dāvanām. Un līdz pat šai dienai mēs paši pat nenovajam, ka gaidām šo brīnumu un priecājamies, kad viņš mūs apciemo.

Pavasara pieskāriens

Matīss Jankovičs

5.b klase

„Kādas izjūtas pavasara atnākšana rosina mani”

Kādu dienu bija atnācis pavasaris, un vējš čukstēja man ausī, lai eju spēlēties, un tad arī es gāju uz tuvāko spēļlaukumu, lai ar draugiem pavadītu labi laiku. Es redzēju, kā visa skaistā daba spoži mirgo kā dārgakmens. Siltais vējš satvēra mani savās rokās un aizveda uz mājām. Es jutu, kā pavasara saule iespīd manī un kā putni uzdzied man. Es jutos tik pasakaini!

Elīza Jansone

5.b klase

„Mani vērojumi pavasarī”

Kļūst pavisam silts! Vēl nesen bērni pagalmā taisīja sniegavīrus un rīkoja piku kaujas, bet jau tagad bērni ārā spēlē bumbu un braukā ar velosipēdiem. Gaisā ir jūtams pavasaris. Putni jau izmēģina savas balsis priekš vasaras. Jau dzas pienenes ir parādījušās pļavā. Zivis ir pamodušās un arī pirmie makšķernieki sēž upes krastā un gaida kādu zivteli. Viss lēnām mainās... Ārā paliek arvien siltāks, un vasaras brīvlaiks jau tuvojas. Viss lēnām pamostas, un man tas patīk.

Estere Meļihova

5.b klase

Manas izjūtas pavasarī

Kad tuvojas ilgi gaidītais pavasaris, es kļūstu ļoti priecīga. Es priecājos par spožo sauli kā spilgtu pogu debesīs. Arī debesis ir tik zilas, kā skaista debesu jūra. Viss sāk mosties!

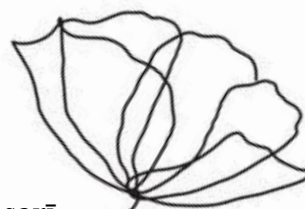
Kukaiņi un dzīvnieki mostas, kad pavasaris nāk klāt. Mostas katrs asniņš pelēkajā zemē, ikviena vizbulīte un sniegpulkstenīte. Pelēkie koki apģērbjas zaļos mēteļos. Tas viss ir tik skaisti un priecīgi, jo tas taču ir sākums. Sākums jaunām dzīvībām-augiem un dzīvniekiem. Es jūtos laimīga.

Kristīne Ovčarenko

5.b klase

Kādas sajūtas pavasara atnākšana rosina mani

Jau pelēcīgajā februārī jūtu svaigo pavasara smaržu. Ķermeņi uzreiz pārņem patīkamas trīsas. Pienāk marts, un saule skar mani arvien biežāk. Čalojošās upes dzied savas skaistās ūdens dziesmas, un arī man uzreiz sagribas priecīgi dungot. Milzīgie ledus blāķi upēs domīgi peld, kā apvainojušies par to, ka jādodas prom, un man tas liekas uzjautrinoši. Plaukstošie, apburošie ziedi raisa savus pumpurus un apreibina mani ar savu smaržu. Pavasaris kā sen gaidīts ciemiņš beidzot ir ieradies, un esmu sajūsmā kā mazs bērns.

Rūta Pencele

5.b klase

Mani vērojumi pavasarī

Pavasaris ir mans mīļākais gadalaiks! Tomēr šogad tas ir citādāks - attālināta mācīšanās, šis vīruss un vēl daudzas citas lietas ir ieslodzījušas pavasari... Mani apbēdina un nepatīk, ka šajā attālinātajā mācību periodā uzdod tik daudz, paliek maz brīva laika pavasara baudīšanai. Citus gadus man pavasaris ir ļoti patīcis, jo dabā viss mostas, plaukst lapas, sāk ziedēt puķes un kļūst siltāks, tuvojas mācību gada beigas.

Aiga Strautmane

5.b klase

Mani vērojumi pavasarī

Kad pavasara saldā smarža stītās nāsīs un ar vienu acu skatienu var ieraudzīt veselu paradīzi, tad tu zini, ka pavasaris ir klāt. Ik pa brīdi kļūst siltāks un siltāks, mazie kukainīši sāk apputeksnēt augus un zvēri, kas savās mīgās trīs mēnešus gulēja, sāk celties un doties savās dzīves gaitās. Daba atmostas, pūš maigs vējiņš kā mātes glāsts vai viegls pieskāriens. Rodas silta un omolīga sajūta. Ir pavasaris!

Herta Trumpe

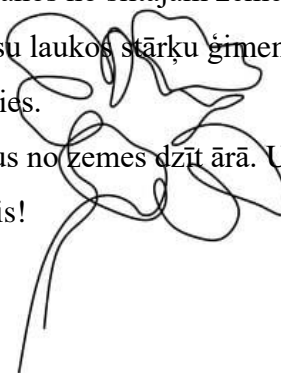
5.b klase

Redzu, kā spožā saule sāk sildīt manu seju, kas bijusi diezgan bāla kopš rudens beigām. Nu ir izlīduši arī kukaiņi, un var redzēt, kā taureņi lidinās gar manu seju. Vējš arī kā pazudis, un debesīs var novērot putnu lidināšanos. Jau palēnām manas mīļākās puķes lien ārā, kā arī daudz citus asniņus iespējams manīt. No mājām sāk arī līst cilvēki un darīt dārza darbus, vai tas nav aizraujoši? Nu var doties garās pastaigās, rīkot piknikus, strādāt dārzā un izbaudīt silto sauli.

Raivo Žurovs

5.b klase

Pēc ziemas es ļoti gaidu pavasara iestāšanos. Gaidu, kad nokusīs viss ziemas sniegs un kļūs siltāks laiks. Pavasara iestāšanās sākas ar gājputnu atgriešanos no siltajām zemēm. Citi putni atgriežas jau savās vecajās ligzdās, citi meklē jaunas. Mūsu laukos stārķu ģimene katru pavasari atgriežas pie mums, un tad mēs zinām, ka pavasaris ir sācies. Sāk zaļot zālīte, kokiem sāk lapas plaukt, puķītes sāk asnus no zemes dzīt ārā. Un viss paliek arvien zaļāks un zaļāks, skaistāks un skaistāks. Ir pavasaris!

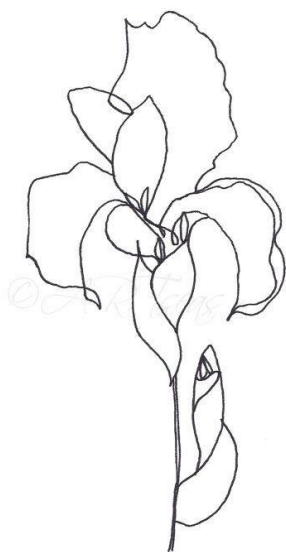

Ar pavasari sirdī

Marta Cakule

5.c klase

Pārsteigums

Šodien uzziedēja puķe.
 Puķu puķe tā mums ir!
 Puķainu kleitiņu ir uzvilkusi tā.
 Kas viņa ir?
 Atraitnīte!

Aleks Černoļuks

5.c klase

Saule saulaini sauļojas.
 Zāle zaļi zaļojas.
 Prieki priekos priecāties.
 Pavasari sagaidot.

Artis Ilsters

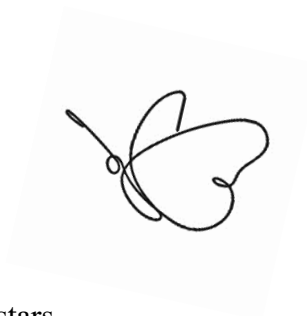
5.c klase

Pavasaris

Laukā saulīte saulaini smaida.
 Visa pasaule sauli gaida.
 Cilvēki piesaulē saulespuķes sēj
 Un viens otram priecīgi smeļ.

Eva Alvīne Ormane
5.c klase

Taurenītis lido, jā!
Mazais putniņš, kā tad tā :
„Šodien bērziem sulas nestrādā!”
Tra ta tā!

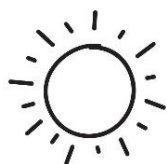

Līva Puķīte
5.c klase

Zieds ir izaudzis kā stars.
Tam saule ziedēt palīdzēja,
Un mazo ziediņu ir vesels bars.
Saulīte , to redzot, jautri smēja.

Signe Riekstiņa
5.c klase

Pavasara saulīte silda mūsu sirsniņas.
Saulītei tas patīk gan!
Saulītei ir prieks un laime,
Ka mēs visi esam kupla saime.

Mīļā saule, saulīte!
Redzēt tevi - īsta laime.
Tu dod mums jauko siltumu.
Tu iepriecini šo manu dienu.

Mīļā puķe, puķīte!
Tu esi mana laimīte.
No tevis nāk pavasara dvesma,
Kā liega smaržu vēsma.

Mīļais pavasaru, pavasari!
Man bija prieku prieks tevi sagaidīt.
Tu esi mans mīlākais gadalaiks.
Tu esi pats labākais!

Ilvars Zelčs
5.c klase

Tauriņš

Uz zemes piezemējās tauriņš,
Un apkārt skatījās.
- Vai kā zaļo zaļais mauriņš!
Tauriņš skaļi iesaucās.
Uzziedēja skaisti ziedi,
Iezaļojās zaļā zāle,
Tauriņam nu lieli prieki,
Viņu gaida zilā tāle.

Ko es daru, kad palieku viens!

Dziedu, skraidu es pa māju.

Dažreiz kādu suni rāju.

Mīļo kaķi mīcu, spaidu.

Visiem mājās radu smaidu.

Katrs skatās filmas mīļas,

Bet par pulti notiek cīņas.

Dīvānā viens otru dīda,

Spilveniem ir klāt grīda.

Mājās katram ir savs darbiņš.

Man prātā mazs nedarbiņš.

Brālis krāsni kurina, mamma veļu gludina,

Māsa segas purina, bet Tētis visus lutina.

Mājas darbi man ir nieki

Un par tiem man lieli prieki!

Elizabete Skrodele

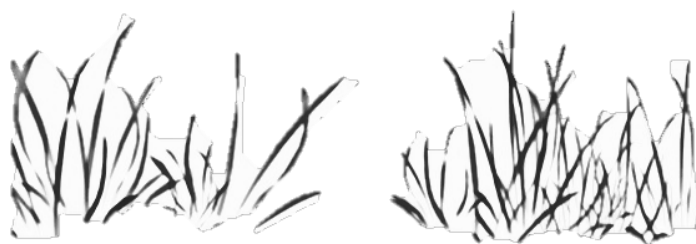
5.c klase

Zelta rīts

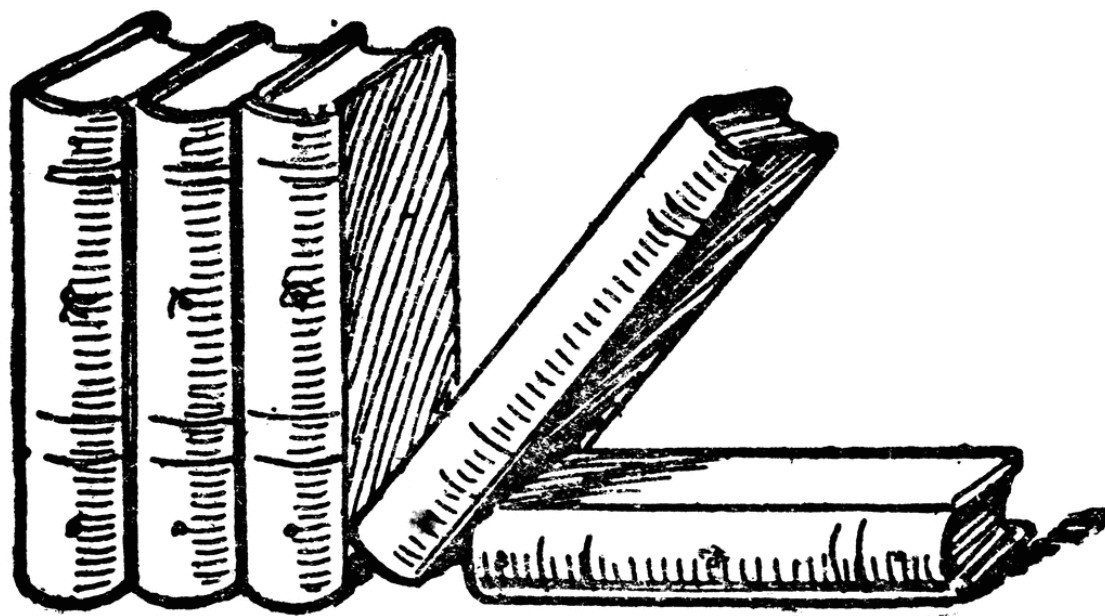
Ir zelta rīts. Viss kluss.
Pagalmā tik rīta dvēsele dus.
Zāle zaļo, un saule spīd,
Debesīs zelta mākoņi slīd.

Saulīte spīd šorīt kā nekad,
Mākoņi nosedz to tikai šad tad.
Daudzkrāsaini šūpojas egļu zari,
Nu gluži kā brīnumdari.

Pļava noklāta rīta rasā,
Arītās ziedi dzeltenā krāsā.
Ezers saules staru piebārstīts –
Šāds ir man zelta rīts.

Pasaule, grāmata ...

Dzīves grāmata

Katram ir kāds šķērslis dzīvē, un aiz katrām grūtībām nāk citas dzīves grūtības. Dažreiz liekas, ka jātiek augšgalā, kur kalnā lielu grāmatu vārti uz dzīv stāv. Sirds dziļi sitas krūtīs kā vējš pret smilšu kāpām, bet šīs dzīves grūtības ir ikkatram pašam jāpārvar vienam, kāpjot augšup un ejot šo ceļu vienam. Atverot jaunas durvis dzīvei, pamet savu grāmatu, kas līdz šim tev sniegusi pamācību. Beidzot tu esi klāt debess ceļam, jo tikai tu vari sniegties tālāk par to!

Streibs un viņa lielais talants

2002.gads. Tas bija 2002.gada decembris. Piedzima kāds zēns, kura mērķis pasaulē bija kļūt radošam un nest gaišumu lielajā pilsētā šajā mazajā zemē.

Viņa lielākais sapnis bija kļūt pat īstu burvestību mākslinieku un ceļot ap pasauli ar labākajiem draugiem. Laika gaitā zēns pieauga. Sapratis, ka viņš vēlas redzēt visu, puisis vārdā Streibs kādu vakaru, sapņodams par ceļošanu laikā, nejauši atgriezās pagātnē. Pirmā lieta, ko viņš ieraudzīja bija kāda iela. Tur stāvēja kāds vīrs. Zēns nezināja, kas viņš ir, bet saruna aizsākās acumirkļi. Brīdī, kad vīrs pajautāja, kur zēns dzīvo, Streibs nespēja atbildēt, tāpēc svešinieks viņam atļāva pārņemt savas mājas.

Nākamajā rītā zēns pamodās vēl neredzētā vietā. Apkārt vairāku stāvu augstumā bija tikai grāmatas. Tuvumā nebija neviena, kam varētu pajautāt vietu, laiku un datumu. Bet Streibs tas dzīvot netraucēja. Ziņkārīgais puika vēlējās zināt, kur viņš nokļuvis, un , izgājis ārā no ēkas puiselis ieraudzīja arī citus bērnus. Tie aizrautīgi lasīja grāmatas, tāpēc viņš ieskrēja atpakaļ istabā, paņēma pirmo grāmatu, kas trāpījās pa rokai, un devas draudzības meklējumos. Paķertā grāmata bija ļoti liela un smaga. Tā bija veselas 3000 lappuses bieza, un vienīgā iespēja bija nest to uz muguras.

Nepagāja daudz laika līdz brīdim, kad Streibs jau nonāca pie pārējiem bērniem. Viņi sēdēja pļavā pie lielā Ozola. Sākumā tie Streibu nemaz neapmanīja, tad pēkšņi pieleca kājās un skatījās uz svešo puiku. “BUM”, ar šādu torksni grāmata piezemējās savā galapunktā. Bērni ar Steeibu sadraudzējās ļoti ātri. Nu visi kopā lasīja savas grāmatas.

Vakarā, kad sāka jau krēslot, ķipari taisījās uz mājās iešanu. Gluzī negaidot lielajā Ozolā parādījās ļoti spilgta gaisma. Tas Streibam un viņa draugiem lika saprast, ka tas ir kas vairāk par pērkonu negaisu. Bērni nedzirdēja ne skaņas, bet lielā Ozola lapas laistījās zelta krāsā, apstarojot katra bērna grāmatu, piešķirot tām maģisku spēju – spēju lidot. Visi, izņemot trīs bērnus, paslēpās aiz lielā Ozola. Streiba bērniņas sapņi bija bijuši pārāk aizrautīgi, lai laistu iespēju garām, tāpēc puiselis uzsēdās uz grāmatas. Viņa draugiem tas šķita pārāk bīstami, bet bija vēl divi bērni, kuri vēlējās doties ceļojumā. Tie bija Klein ear brāli Barsu. visi trīs uzrāpās virus

savām grāmatām, lai dotos, kur acis rāda. “Es gribu redzēt visu! Laiku! Patiesību! Pasauli!” Streibs sev nosolījās.

Tā ceļojot, bērni kļuva par jauniešiem. Apciemojusi Ziemeļblāzmu un izvizinājušies Zvaigžņu karuseļos, tie ceļoja laikā un redzēja gan pagātņi ar milzu dinozauriem, gan nākotni, kurā viņus sagaidīja Aizsaules karaliene, bet ne Streibs, ne Braiss, ne Keine nevarēja atrast ceļu atpakaļ uz tagadni, un baiļu sajūta lika mazajam jauniešim pamosties.

Tā 2019.gada septembrī sešpadsmit gadus vecais Streibs atrada tagadni, un domas par bērnības sapņiem, par burvestībām un ceļošanu laikā varēja sasildīt viņa sirdi, lai šīs atmiņas paliktu ar viņu uz mūžu.

Kārlis Junkers

10.klase

Vienītis

Es burāju apkārt pa pasuli viens,
Katra dienu lasu kādu grāmatu, un blakus man piens.

Tālumā es redzu horizontu zilu,
Unģrmata, ko lasu, man atgādina par darugu Nilu.

Mobilie telefoni man visapkārt peld,
Ungrāmtzīmes kā buras mastā plīvo.
Sazvanī mani nevar nu jau nedēlu,
Palicis es šinī jūrā vientuļš un viens.

Ralfs Siliņš

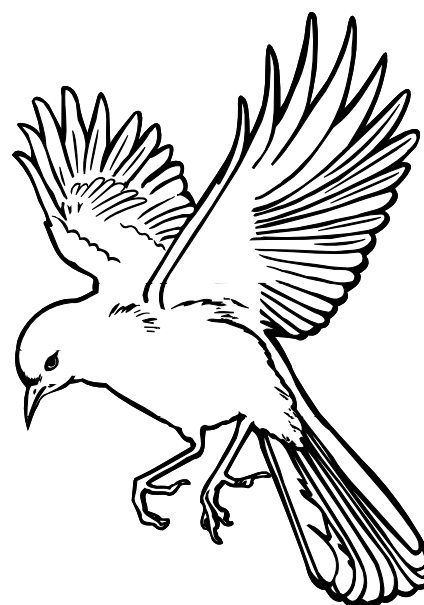
10.klase

Lidojošais lasītājs

Katrs sapnis kā stāstu grāmta,
Katrs sapnis kā jauna iedvesma.

Tu manos sapņos iekriti,
Es tajos apmaldījos un nogrimu.

Tu manos sapņos lidoji,
Es tajos tev līdzās dzīvoju ...

Roberts Paulāns

10. klase

Dzīvē svarīgais

Mums katram vajag ēdienu,

Pa brīdim siltu dzērienu.

Tā uzņemam mēs barību,

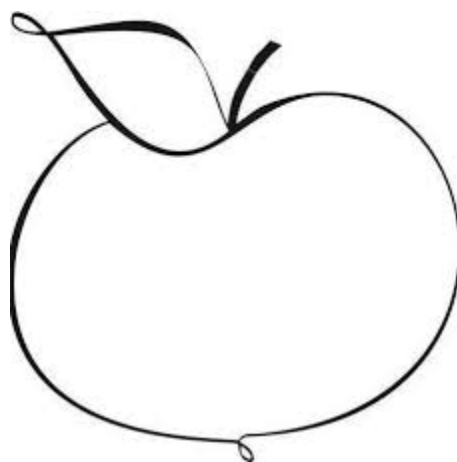
Lai gūtu spēku sparīgu.

Bet, lasot dzeju skanīgu,

Mēs gūstam prātu garīgu.

Un ta sir dzīvē svarīgi,

Lai neesam izsalkuši garīgi.

Cilvēku un grāmtu tēlaini varētu salīdzināt ar ziediem un lietu. Ziediem ūdens ir dzīvība. Tāpat kā cilvēkam zināšanas un grāmata. Ja puķes aplej un kopj, tām ir spēks augt, ziedēt un būt skaistām.

Glūži tāpat ir ar grāmtu un cilvēku. Grāmata un jaunas zināšanas palīdz cilvēkam augt, pilnveidoties un būt garīgi skaistam. Tāpat kā zieds, arī cilvēks kļūst pievilcīgs apkārtējiem.

Cilvēkam grāmata ir enerģijas deva, tāpat kā lietus ziedam.

Katra jauna grāmata bag'rina cilvēka garīgo pasauli, viņa valodu, viņa domāšanu.

Ja zieds ir skaisti uzplaucis, par to priecājas. Ja cilvēks ir garīgi pilnveidojies, no viņa bagātinās citi.

Mārtiņš Irbe

10.klase

Melnbalts, bet krāsains

Dūmi, akmens, grants – krāsas Nr.1

Saule, ūdens, debesis – krāsas Nr.2

Nr.2: es atvēru grāmatu un tajā ierudzīju veselu pasauli. Citu. Tur pļavas bija zaļākas un ziedi košāki nekā citur. Atvēru grāmatu un sāku domāt, lēnām laužoties caur maskotiem cilvēku pūļiem.

Dūmi, akmens, grants, pelēks, viss pelēks – Nr.1

Saule, ūdens, debesis, viss krāsains –Nr.2

Nr. 1: mani ir maska, tā aizklāj manu īsto seju. Bet mani īstajai sejai tā netraucē.man virs galvas ir pelēks mākonis. Virs manis – beizs, melns asins lietus, bet man ir vienalga. Tā tācu ir cilvēku vaina. Dzīves ceļš man pagriežas uz šo pusi, un es lēnām grimstu lejā. , bet tas mani netraucē – man ir maska.

Dūmi, akmens, grants, viss pelēks – Nr.1.

Saule, ūdens, debesis, viss krāsains Nr.2.

Nr.2: atvēru grāmatu un ieraudzīju tajā tās domu izspraucamies no maskotā, melnbaltā pūļa un norāvu svu cieši pieguļošo, asiņu pildīto masku. Es jau peldu bīvs augšup, dzīve virzās uz labo pusi. Es sasniedzu savus sapņus.

Dūmi, akmens grant, viss pelēks – Nr.1

Saule, ūdens, debesis, viss krāsains – Nr.2

Projām no Nr.2, atpakaļ pie Nr.1! tvaika mākoņi un tumšas jūras. Mans ķermenis turpina grimt tumšajos domun ūdeņos. Man ir vēlme palikt augšā, krāsainajā pasaulē. Otrais man stāsta:” No tevis tāpat nav jēgas, tev jānogrimst un jāklūst par to tumšo garu, kurš paliek tur, lejā, un nedomā.

Man jau būtu prieks ireraudzīt to krāsu, kas tur, augšpusē, ir, un neredzēt vairs melnbalto. Man jau gribētos noraut to sasodīto masku un aizmest tālajos uguņos.

Bet viss bija melnbalts no paša sākuma. Man tādām maskotam ir lemts palikt melnajā domu jūklī lejā un – nedomāt ...

**“Lai zemei sāpes nav,
Kad manas kājas to min...”**

/Fricis Bārda/

Rūdolfs Peļovins,
Santa Zavaļņuka,
Elīna Grīnhofa
12.klase

Zemes monologs

Es esmu zeme. Es esmu visa pamatā. Gribētos, lai vismaz kāds mani novērtē. Apaļa vai plakana, tas tik tos interesē. Un kas vēl? Sauciet mani par vecmodīgu, bet man šķiet, ka cilvēki ir ierakušies savās galvās, savos prātos, tie iet taisni uz priekšu, ne palabi, ne pakreisi nepaveroties. Man jau ir apnicis, ka cilvēki katru dienu mani mīda. Tiem ir vienalga, kā jūtos es, tie tāpat turpina klumburot. Viņi neredz tās vērtības, kuras es tiem dodu. Saulstarains laik esot par spožu, tas like tiem aizsegt savas acis. Dodu es tiem mākonī, tas viņiem like izvilkt lietussargus un rādīt drūmu vaigu, jo debesis ir par tumšu un smagu. Arī smigucis tiem līksmi nenes. Kā lai tiem izdabā? Varētu šķist, ka zibens nesīs tiem laimi. Bet, uznākot zibsnim, sīkaļas slēpjas zen gultas. Uz mirkli, tik vien uz īsu mirkliviņi šķībi pasmaida, dardezi ieraugot. Un kā tad lai jūtos es? Vai viņi maz zina, kam man jāiet cauri, lai ko tādu viņiem dotu? Tā jau tas parasti arī ir. Viņiem vienmēr kaut kā pietrūkst un kaut kas ir nepietiekošs. Iedzīvotāji mani nenovērtē un reti par mani atceras. Es nepārtraukti tieku ierakta atkritumos. Un kā ar manām jūtām? Tās viņiem ir nenožīmīgas. Cik tad vajag, lai manis vairs nebūtu? Varbūt ta jūs sapratīsiet, cik vērtā es esmu, taču tad ... tad jau būs par vēlu. Kaut cilvēki saprastu, cik maz vajag, lai būtu laimīgi. Kaut viņi uz mazu brīdi, uz sekundi apstātos, ieelpotu svaigu gaisu, paskatītos apkārt un beidzot izbaudītu skatu, kas virs viņiem, zem kājām viņiem, ap viņiem. Tas ir vienīgais, ko es lūdzu cilvēkiem – viņu atbalstu.

Rolans Stepanovs,
Diāna Silicka,
Henrihs Fišmeistars,
Elīza Dubrovska
10.klase

Zemes stāsts

Ak vai, kā man ir apnicis, ka visi tik pa mani skrien. Visi ļautiņi augu dienu auļo no vienas vietas uz otru.

Kāds joņo uz pēdējo autobusu pa lietus smidzekli, kāds cits vētras laikā uz sutra laizās. Kad uzspīd saule, ikdienas rikšošana pierimst.

Čāpojot pa mežu un izbaudot karsto svelmi, cilvēki aizmirst, ka piemēslo mani un mežu nav labi. Bet viņi ir pārak aizņemti ar ikdienas steigu un neiedomā par mani un piecūkoto apkārtni. Manas upes ir jau gandrīz aizdambētas, visi ezeri aizauguši, purvi izsusējuši.

Cilvēki pret mani mēdz izturēties tik necilvēcīgi un neiejūtīgi! Vai tiešām tā ir mana alga? Vai mans liktenis? Man saulīte vairs nespīd tik spoži kā agrāk, arī lietus lāses nav tik dzidras, jo atmosfēra ir piesārņot un samcē mani nost.

Ļaudis būvē uz maniem pleciem arvien vairāk jaunus namus, debesskrāpjus. Bet kur paliek būvniecības atkritumi? Liela daļa nonāk mežos un parazitē uz manas ādas gadiem ilgi.

Protams, problēmu ir ļīti daudz, bet nav ļauna bez laba. Atceroties un godinot mani cilvēki tomēr vismaz reizi gadā izslēdz savās mājās elektrību. Tā ir mana diena, Zemes diena.

Vēl ir Lielās talkas dienas un Dabas dienas. Tātad ļaudis mēģina dzīvot ar mani, Zemi, un dabu roku rokā, un es ticu, ka viņiem sanāks!

Vusala Baširova,
Ulrika Zaneripa,
Leonora Rozenbaha,
Nikita Maļutins

Zemes monologs

Es rados pirms apmēram 4,6 miljards gadiem nogāzu un putekļu mākoņa. Es atceros, kā pamazām parādījās pirmā dzīvība. Un visai drīz jau arī cita dzīvā radība. Agrāk laika apstākļi virs mani bieži bija svārsīgi un mainīgi. Bija ledus laikmets, bija liesmojoša uguns un sprakšķoša lava. Mani apdzīvoja man ļoti tīkami dzīvnieki – dinozauri un mamuti.

Tad nāca milzīga komēta, un labu laiku virs manis bija bezvēja klusums.

Pēc tam atkal lēnām sāka attīstīties dzīvības formas, līdz es iepazīnu pērtiņus, tad pirmatnējos cilvēkus, kuri man toreiz likās pārsteidzoši.

Tagadējais cilvēks spēris lielu soli savā attīstībā. Tehnoloģijas ieņēmušas neizmērojami lielu vietu mūsdienu sabiedrībā un cilvēka dzīvē.

Šie attīstījušies ļaudis atņēmuši man tik daudz: izcirtuši mežus, nosusinājuši ūdeņus, izšķērdējuši energoresursus, nemaz tā īsti nenovērtējot to, kas viņiem dots. Pašlaik man palikusi tikai daļa no sākotnēji milzīgajiem, dzīvības pilnajiem mežiem. Savām vajadzībām cilvēki izcirtuši bezgalīgi lielu daļu no manu bagātību platībām un turpina to darīt.

Viņiem jāpārvirtojas ar mašīnām, vilcieniem, lidmašīnām. Tas viss veido lielu un postošu piesārņojumu, kas, protams, atspoguļojas uz manu veselību, maina laika apstākļus.

Esmu vairākkārtīgi mēģinājusi cilvēkus brīdināt par turpmākajām sekām bīstamu zemestrīču un postošu cunami veidā, tomēr cilvēkus tas īpaši neuztrauc, un viņi turpina pa mani stampāt, braukāt, mani mīdīt un plicināt.

Es esmu ļoti apbēdināta, bet man vēl joprojām ir cerība, ka cilvēki atjēgsies un sāks apzināties pašu izdarīto.

Laura Ruskule,
Artis Lapsiņš
Sigita Gudže,
Jekaterina Freisa
12.klase

Zeme

Vai tiešām jums vajag stampāt pa mani? Lēkāt kā tādām blusām? Kas notiks, ja es apgeizīšos “otrādi”? Horizontāli, vertikāli, par 180°? Vai jūs pamanīsiet, niecīgie ļautiņi? Es esmu atļāvusi jums apdzīvot mani! Kā jūs man par to pasakāties?! Jūs izmantojat mani, postāt mani. Vēl tika pirms pecdesmit gadiem ar mani viss bija kārtībā, viss bija labi – man nesāpēja galva, neaptumšojās saprāts. Nu mans prāts ir iedragāts

Viena cerība, ka jūs vēl apdomāsit, apstāsiet un sparātīsiet, ka es arī esmu dzīva, es elpoju, es dzīvoju, es kustos, riņķoju ap savu asi, eju savu ceļu debesīs. Es esmu apaļa, mani nevar nogalināt, man nevar nocirst galvu!

Bet tevi, niecīgais cilvēciņ, par tādu attieksmi es varu iedzīt kapā, smazinot tavas izdzīvošanas iespējas.

Tā esmu es, Zeme, kas novārgst, lēnām mirst, bet jūs tik paplašināt savas ietekmes sfēras. Jūs visi bez mani vienas neesat nekas!

Manī jūs esat visi – veci un jauni, vārgi un veseli. Iedomājiet sevi manā vietā, kur jūsu niecīgajā dzīvītē kataram gārāmgājējam ir tiesības jums bliezt, jūs sist, zvetēt! ..

Alēna Ruplāne,
Anna Luīze Cakše,
Artūrs Gruzduļis-Borovojs
12.klase

Zemes monologs

Es esmu spēks. Bet manas saknes tiek sabradātas. Ak, pār manām saknēm atkal pārbaruca mašīna! Es atkal aizrīšos ar izplūdes gāzēm! Un tā katru dienu. Es drīz vairs nejaudāšu turēties pretī saules spēkam. Es upurēju sevi, lai brīnātu jūs par manis drīzu izdzišanu.

Vienmēr esmu bijusi viesmīlīga un laipni uzņēmusi iekvieni cilvēku. Esmu pateicīga par viņu labajiem darbiem, par viņu devumu.

Tomēr mana zemes āda noārdās, to klāj plastmasas blāķi. Un es lūdzu vēl vienu reizi: esiet saprātīgi!

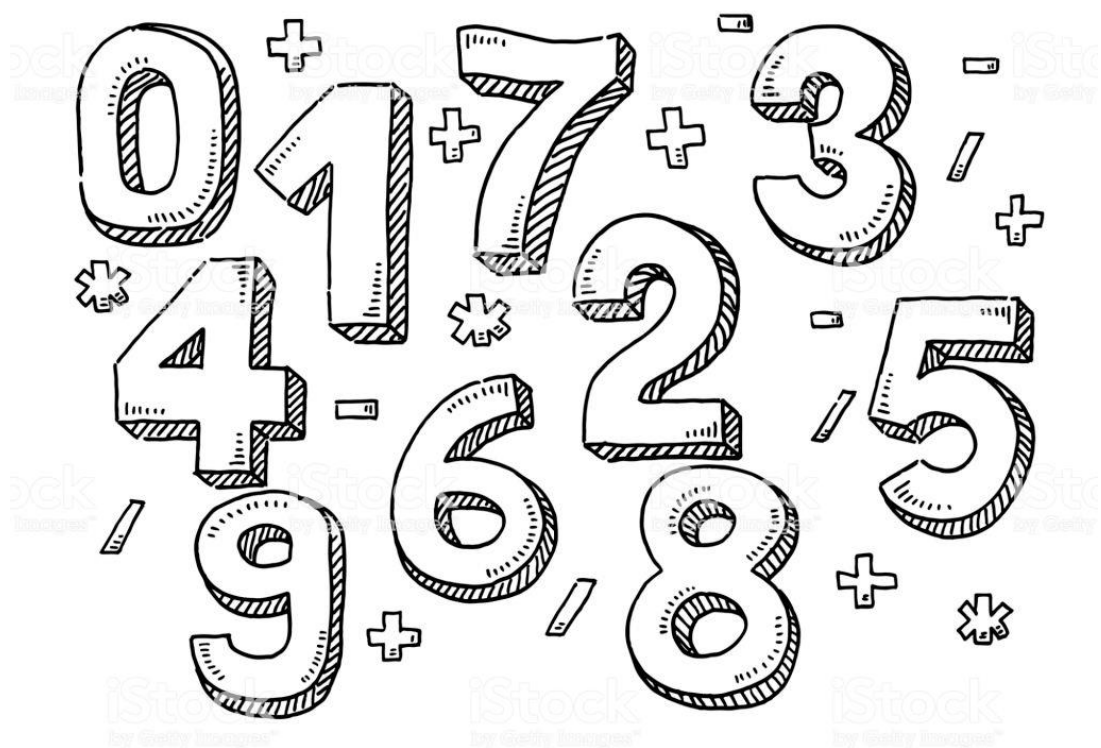
Es drīz vairs nespēšu rūpēties par saviem ķipariem: dzīvniekiem, kukaiņiem, augiem. Viņiem kļūst grūti elpot un eksistēt.

Es varu atkal sacelties, un lai mans dumpis kalpo par vislielāko draudu zīmi manā vesturē!

Sacelšu viesuli, tik varenu, ka visi būsiet šokēti. Liesmas pārņems mūžzaļos mežus tā, kā tās reiz pārņēma Amazones mežus, un tā bija jūsu vaina. Es glābšu tikai tos, kuri rīkosies, kuri būs pašizliedzīgi un veltīs sevi manis glābšanai.

Mostieties! Jūsu laiks drīz būs iztecējis. Jūs vienmēr domājāt par to, kā mainīt mani, varbūt pienācis laiks domāt par to, kā mainīt sevi?

Mana matemātika

Matemātika

Metri, mēri, decimetre,
Kvadrātmetri, centimetre.

Laiks, darbs, atbildība -
Mūsu skolas pilnvērtība.

Decimāldaļas mēs rēķinām,
Kā čaklas bitītes strādājam.

Kadrātcentimetri mums kā kilometri,
Bet matemātika vēl nav beigusies!

Mēri manu dzīves laiku mēra.

Laiks šis nav man labais draugs,

Jo es viņu nepazīstu.

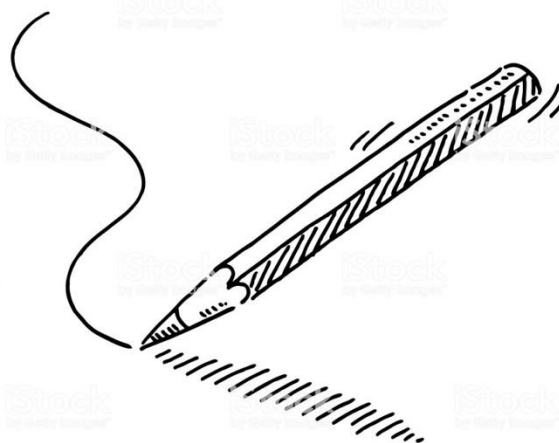
Decimāldaļa gan min ir draugs,

Jo es viņu zinu itin labi.

Tāds es esmu

Ar savu dzīvi

Vientuļš kā kvadrātmērs.

Kārlis Vanags

6.c klase

Mēri, lai mērītu,
Skaitļi, lai skaitītu.

Laukums, lai spēlētu,
Decimāldaļas, lai rēķinātu.

Laiks, lai tu uzspētu,
Kvadrātcentimetri, lai būvētu.

Šī ir mana MATEMĀTIKA!

Simona Šapale Mamošina

6.c klase

Matemātika nav viegla lieta

Mērus kā smēri

Grāmatai like.

Laukums kā plankums

Grāmatu ķer.

Decimāldaļas

Plāsterus like

Laiks nu ir gala,

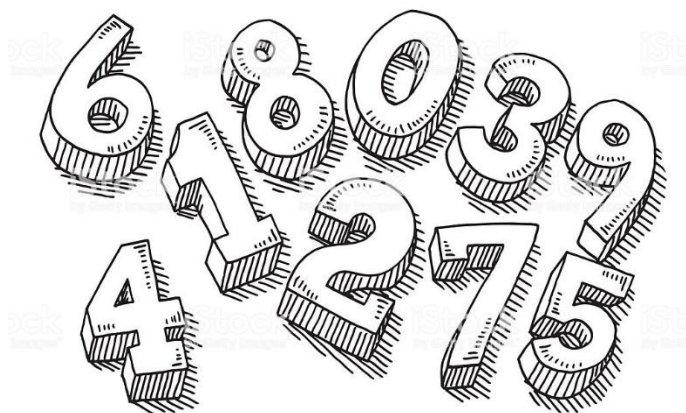
Grāmata jāliek malā.

Mēri, metri, kvadrāmetri...

Pulkstens rāda jau pusčetri.

Mātemātika ir grūta lieta,

Arī grāmata ir tikpat cieta.

Linda Leišvniece

6.c klase

Jaunā tēma

Ir jauna tēma matemātikā, -
Nāk visiem sliktas domas galviņā.
Bet visi jau neredz īsto brīnumu –
To lielo matemātikas tūrumu.
Tur daudzi un dažādi nāk mēri,
Kā d'vaini citzemju zvēri.
Tur nāk arī laukums,
Kurš ir tik krāsains kā zemes plaukums.
Končas kā dažādas decimāldaļas,
Dažas saldas, bet citas sūras.
Tur ir arī mīri no paša Laika,
Tos klasē saprot vilabāk Daiga.
Kvadrātkentimetrus kā zemi ar,
Kā gan par tiem aizmirst var?
Iedomāties tos ir nieks.
Pašam beigās milzīgs prieks!

Kvadrātmetri ir kā metri

Melni, melni Kvadrimetri:

Visus tie mūs apēdīs

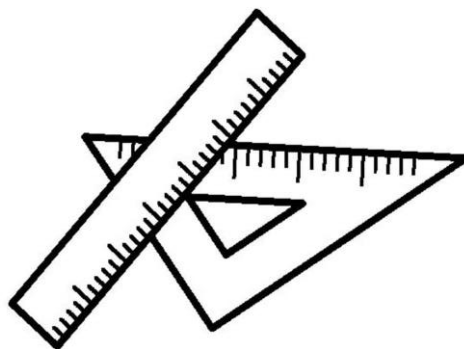
Neviens dzīvs vairs neskraidīs.

Tie ir ātrāki par laiku,

Tie ir spožki par smaidu.

Ērmi, ērmi, īsti ērmi,

Domājot par tiem, kļūst šķērmi.

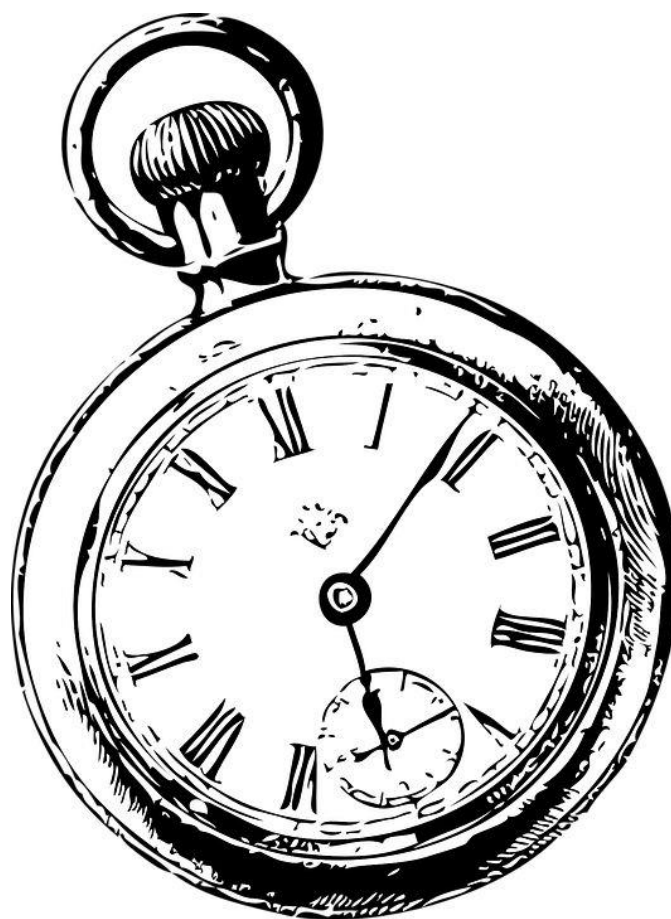
Skolotāja stāsta mērus,
Ausu dakteris velk sērus.

Esmu ārā laukumā,
Kur tētīm smagi jāstrādā.

Mājas doties man ir laiks,
Kur mani gaida mājas darbs baigs.

Kvadrātmetri, metri, metri,
Beigās pats tu dabū čeri.

Mans laiks

Atvērts pulkstenis

Atveras acis, noslīd sega, atveras durvis, un atveras atvilktnē. Tajās dzimst atmiņas un emocijas, katra savā mapītē galabāta. Sajūta, kas kādreiz izdzīvota, noputējusi. Mapītes sajukušas, tik grūti tās atkal sakārtot, atrast un atvērt. Tās guļ kopā ar vecām grāmatām, kopā ar laimi un bēdu. Tās peld asarās, sviedros un asinīs, it kā iegrimdamas dziļāk atvilktnē, lai atbrīvotu vietu kam lielākam un nozīmīgākam.

Uzpeld tikai pulkstenis. Tas rāda 6:30. Tas notikšķ, nozvana un aicina mosties. Bet tas ir tik grūti.

Pulksteņa monotona metronoms skrien, skaita sekundes aizvien ātrāk. Trūkst laika.

Tualetes spogulī redzu ne tikai sevi, redzu visus, kas ir ar mani – katram savs pulkstenis.

Redzu savus vecākus, kuru pulksteņi tikšķ daudz ātrāk par manējo.

Klasesbiedri novēršas, un iestājas ritmisks klusums.

Ārā ir migla, aicinoša migla, kura vilina, liek mosties, bet pamosties ir tik grūti.

Izejot ārā, dzirdu, ka aiz manis aizveras durvis. Bet, kad pagriežos atpakaļ, atskatos – to tur vairs nav. Skaista migla. Vairs neko neredzu izņemot sevi, un viss kļūst tik skaists. Migla aizklāj skatienu, bet nekad redzējums vēl nav bijis tik plašs un skaidrs.

Es tveru pulksteni un griežu tā rādītājus atpakaļ, tas vairs nerāda laiku, bet Ideju. Ideju par dzīvi un tās jēgu.

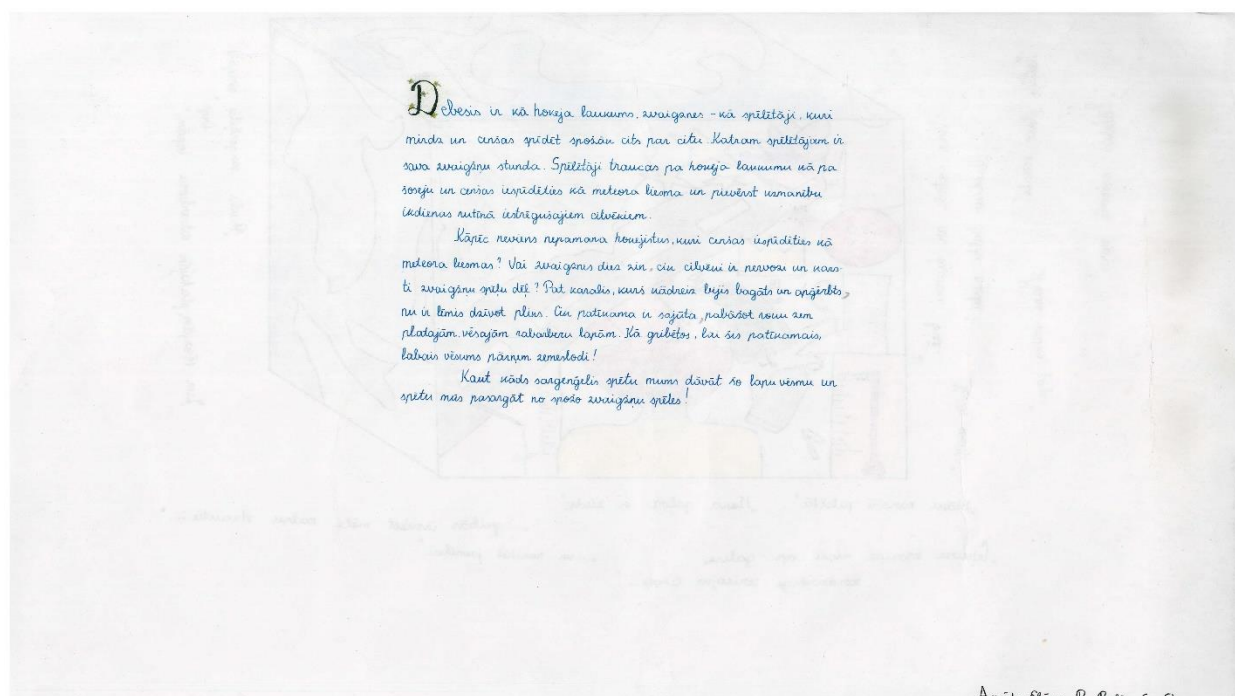
Migla sagremo laiku, un sekundēm pazūd nozīme. Paliel tikai viena doma – nenožēlo neko, visam bija sava nozīme!

Atveras acis, noslīd sega, atveras durvis, aiz durvīm – atvilktnē. Atvilktnē zeķes, bet pulkstenim beigusies baterija...

Katru dienu skatīties, bet neredzēt, klausīties, bet nedzirdēt. Vai ir jēga...?

Recommas-toi
Celle adorable personne c'est toi
versons à grand
c'est
le bouche
t'as de la
la
c'est un
l'impure
partir n'aye
de ton buste
dors un coussin
à travers un magé
les yeux
en pa
plus bas
c'est ton
coeur
qui
bat

Vizuālie dzejoļi

Arvete Cīrāpceļā, Elina Rūmņa, 8. klase, 8. m.

"Zābakiņi ir sīnītiņi sīnītiņi."

"Nāciet, paskatīties karali."

"Nāciet, paskatīties karali."

"Nāciet, paskatīties karali."

"Te ir karali."

"Stāvi karsti pulsētā"

"Mana galva ir zieds."

"Lepure stranda rīņi ar galvu,
vaidantīgi arīkojas cīnās..."

"... un rakstīt jānībai."

"... gribēs ieviest meli kalnu strautā..."

"Kūstā sargāties arāpānēs
-brņģe-
"Jem vēsajām, plaukstajām robarboru lapām."

1

**Ko es simtgadē gribu pateikt
Sava novada dzejniekam ...
Knutam Skujeniekam**

Dzejai nav vienmēr jābūt ar atskaņām,

Tā var būt brīva kā jūra,

Tā var bangot un kliegt kaijas balsī,

Būt gan tāla, gan tuva.

Dzeja spēj arī tev dvēseli lāpīt,

Tavu mīlas muskuli plēst,

Tā var kārtīgi izskalot smadzenes

Un pret pasauli skatienu vērst.

Dzejnieks spēj cilvēkus pakļaut ar vārdiem,

mainīt un veidot to domas.

Ar dzīvi tavu izspēlēt teātri,

Un dalīt kā režisors lomas.

Viņa vārdi var lidot gaisos,

Var sevi uz papīra sviest,

Iespējams, sēdēt uz pelavu maisiem

Un mūžības dzirnavas griezt.

Almanaha redkolēģija:

Margarita Lauce

Dārta Šulce

Daniela Burkovska

Marta Čakule

Literārā konsultante:

Sk. Anta Trukšāne

Almanahs “10 par rakstīšanu”

20. laidiens

2020. gada maijs